

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Синиша Филиповић, Драгутин Драгићевић и Иван Кораћ, који су приведени из просторија Окружног затвора у Београду, бранилац адвокат Мирослав Перковић, који ће на почетку претреса замењати остале браниоце, адвокате Шалић Миломира, Драгана Ђокића, Мирослава Ђорђевића и Сташевић Слободана, уз сагласност оптужених, те пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА ПОД ПСЕВДОНИМОМ «Три»

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево истражни судија нам је доставио записнике о препознавању, па ћете добити данас. Подељени су, добро. То нам је битно за понедељак и уторак, пошто је овај сведок раније препознавао. Добар дан.

СВЕДОК "Три": Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега, питања, да ли имате? Завршили смо јуче са пуномоћницима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молио бих сведока да мало детаљније појасни у вези јучерашњих навода, у погледу околности да је Репић питао за неког Жуну и Бобана и да су они морали да пишу. Да ли је он конкретно нешто писао за тог Жуну и за тог Бобана?

СВЕДОК "Три": Нисам ја писао. То је он задужио једног момка ту што је био, Пезеровић Менсур. Он је нон-стоп писао то, када је он долазио да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте јуче рекли да знате која су то двојица, из Зворника су наводно?

СВЕДОК "Три": Знам их.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А, шта знате о њима?

СВЕДОК "Три": Па, знам, Жуна је тај радио у «Глиници» и знам га из виђења, а Бобан је био полицајац, Рефик, не знам му презиме, а Рефик, био је полицајац, исто то после у МУП-у у Зворнику.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, сада после тих ратних догађања и тако даље, да ли сте Ви икада видели тог Жуну или Бобана после тога?

СВЕДОК "Три": Жуну нисам видео, јер се он налази негде у иностранству, а овог Бобана сам виђао по Тузли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте га питали, слушај, да ли ти имаш нешто са тим Репићем?

СВЕДОК "Три": Нисам га никада ништа питао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте му уопште говорили да је Репић?

СВЕДОК "Три": Нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Члан већа је јуче питао у погледу изјава о овим догађајима и Ви сте рекли да је то једна једина изјава коју сте дали, осим ове данашње, је у Тужилаштву у Тузли. Да ли је то стварно тачно?

СВЕДОК "Три": Тачно, тачно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекли сте јуче да ништа нисте хтели да пишете у Батковићу, да ништа нисте записивали, јер је то било јако опасно, ако би се нашло?

СВЕДОК "Три": Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање је, када Вас је председница већа јуче питала у погледу тих, почетка самог тог догађања тамо у Дивичу, у Зворнику, пао је Зворник и тако даље, Ви сте рекли да је постојала некаква слободна територија. Шта подразумевате под слободном територијом и где је била та слободна територија?

СВЕДОК "Три": Слободна територија је била где нису упале паравојне формације и као што је село Липље, Султановићи, они су били слободна територија, јер нису пали под српску војску.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК "Три": Исто као што је слободна територија била Тузла, Калесија.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви имали некакав правац за одлазак на ту слободну територију после пада Зворника?

СВЕДОК "Три": После?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пада Зворника, тако сте Ви рекли?

СВЕДОК "Три": Не, нисмо, после пада Зворника смо имали до Липља и Јошанице, док после нисмо ништа имали, док није пала Кула и Дивич, онда нисмо нигде могли макнути. Једино ко се могао извући, пар људи што је остало у Дивичу, када смо ми поседали у аутобусе, се извукло у шуме и побегло према Церској и горе према Каменици, јер то још није било пало, јер се могло шумским путем, а није се могло.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А зашто су ти људи отишли, ево сада што кажете, отишли су тамо, у том правцу?

СВЕДОК "Три": Па, зашто? Зато што је неко размишљао у својој глави, боље је и то. И ја да сам можда боље размишљао, да нисам био 19, 20 година и ја бих побегао исто, јер се зна шта је било у Бијељини, шта је било у Брчком, шта је после било у Зворнику. Све се то чуло.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Рекли сте јуче да је та млада војска коју сте описали као ЈНА, отишла из Дивича и да су онда дошли некакви који су почели да

малтретирају у селу и тако даље, грађен, пуцали су, не знам, рекли сте и одводили су поједине људе.

СВЕДОК "Три": Шта, када је регуларна војска?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Отишла?

СВЕДОК "Три": Да?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекли сте да су дошли, да је дошла, да су дошле те неке јединице, не знам како сте описали?

СВЕДОК "Три": Паравојне формације.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, и да су малтретирани људе?

СВЕДОК "Три": Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како сте Ви доживели и грађани Дивича то њихово понашање?

СВЕДОК "Три": Па, како смо доживели? Ми смо голорук народ, он је са пушком и шта ти можеш њему. Не можеш му ништа, страх, плач деце.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли сте Ви желели да одете из Дивича из тих околности?

СВЕДОК "Три": Нисмо хтели да одемо из Дивича, јер назор су нас потрпали у аутобусе и одвезли. Зашто да ја одем из свог родног, из свог места, где сам рођен, зашто да идем негде. Шта сам ја коме скривио, шта су моји мештани коме скривили. Да ли смо ми кога убили, да ли смо ми кога напали. Никога нисмо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Слажем се са принципима, али Вас молим да сада појасните, кажете, и ја бих, ови су отишли, кажете, ови су малтретирани и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, Ви сада ширите тему на нешто што није ни оптужено, ово није Козлук.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имам ја још неких питања. Сада, ако може само да појасни ту контрадицију, каже, зашто да идем. Да ли су хтели да иду или нису?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је да нису, сада је лепо објаснио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, али каже, био је страх, било је ово, било је малтретирање и тако даље. Зашто они поред свега тога?

СВЕДОК "Три": Да ли би ти изашао из своје куће.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио председнице већа.

СВЕДОК "Три": Да ли би ти изашао из своје куће да Вас неко истера са пушкама у руци и са митраљезима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте морали, хоћете да кажете да сте морали.

СВЕДОК "Три": Морали смо изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су Вас приморали?

СВЕДОК "Три": Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следеће питање, где је он за то време док је био у Дому културе, где је он се све налазио у тој просторији, где је он спавао, како је спавао и тако даље, док је био у Дому културе?

СВЕДОК "Три": На бетону сам спавао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Описивао је тај кревет. Да ли је он спавао на кревету или испод кревета?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се крио испод кревета, а да није смео да се пење на кревет.

СВЕДОК "Три": Нико није смео да легне на кревет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је.

СВЕДОК "Три": А крили смо се под кревет када су дошли да убијају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да се крио под креветом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, добро. Како, када сте Ви започели то скривање, како Ви сазнајете да они долазе, да ли чујете нешто, неко Вам јави?

СВЕДОК "Три": Нико нама није јавио, чујеш шкрипу гума, чујеш како улазе, отвара се ланац. То је страх, људи су од страха, када чује ланац, главом у зид удари, бежи, да може, зид би пробио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Шта сте Ви конкретно, Ви, како сте се то скривали?

СВЕДОК "Три": Како сам се скривао?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК "Три": Како сам знао и умео.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја Вас сада молим, где сте се то скривали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим оног скривања под кревет, јесте имали још неки други начин?

СВЕДОК "Три": Било је што су поједини ишли испод бине, што има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то смо чули од других сведока.

СВЕДОК "Три": И ту су се крили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли је тај кревет био до зида негде?

СВЕДОК "Три": Да, до зида је био кревет. Био је један прво, чим се уђе, врата била и био је овако од шпере онако, када уђеш на врата, од шпере, био је ту кревет, био је овако у ћошку два кревета на спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у оном ћошку преко пута бине, где је онај отвор или ближе бини?

СВЕДОК "Три": Вамо у ћошку, где је кухиња горе, на овом делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, лево, када се уђе, лево?

СВЕДОК "Три": Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли су сви лежали или је било људи који су стајали када они уђу, да нису имали где да легну, како рекосте, описали сте 10 са 20 ту просторију?

СВЕДОК "Три": То када они уђу да убијају, то се скупиш овако, нема лежања, нема ништа, разумеш, како је ко могао, потрбушке. Ја сам се подвукао под кревет, разумеш, неки су, то је набијено у ћошак и ево, и дигне тебе и убије те, на пример.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК "Три": Исто као што је Дамира Бикића, устани, стави му малокалибарку у уста и убије га.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, да ли можете да опишете некога од тих стражара?

СВЕДОК "Три": Не могу ништа, једино овог што сам видео, под псеудонимом «П», јер остале стражаре, и Кандић Радета, овај што је био у пратњи када смо долазили у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питали смо ми, имена не знате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да опише некога, да ли је видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По лику?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: По лику?

СВЕДОК "Три": Ја, псеудонима «П» нисам видео, како је престао рат и не могу ја сада фаце добро да се сетим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, нисам схватио, ушао је колега.

Констатује се да је приступио бранилац адвокат Мирослав Ђорђевић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли можете поновити, како Ви то нисте видели?
СВЕДОК "Три": Био је старији човек, једно 40, 45 година.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, о стражарима говорим.
СВЕДОК "Три": Па, о стражару, под псеудонимом «П».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Псеудоним «П».
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је друге стражаре видео?
СВЕДОК "Три": Нисам видео. Јесам видео, али не сећам се какви су.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не можете описати лице?
СВЕДОК "Три": Не могу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из којих разлога?
СВЕДОК "Три": Зато што нисам добро загледао.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А зашто нисте загледали?
СВЕДОК "Три": Нисам смео, када је страх.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од чега сте се плашили?
СВЕДОК "Три": Од свега, дете када наиђе, плашио си се детета, дете од 10, 15 година, 10, 12, 13 година, плашио си се њега.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте смели гледати према њима?
СВЕДОК "Три": Па, да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А како сте онда смели гледати према лицу које сте Ви описали, Торо, Зокс и тако даље?
СВЕДОК "Три": Па, када је улазио на почетку, како га ниси могао гледати, гледаш, ниси знао на почетку шта се дешава.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, колега, да нису стражари улазили, а да они нису смели напоље.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, он каже да није смео да гледа?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је јуче да нису ни улазили.
СВЕДОК "Три": Па, да ли би Ви видели Тору тога, ја седим крај свог оца, разумете.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, Ви малопре кажете да сте лежали?
СВЕДОК "Три": Да Ваш син седи крај Вас и Вас изводи, да ли би он запазио тог Тору? Сигурно би га запазио.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто га нисте препознали на препознавању?
СВЕДОК "Три": Како сам га сада препознао? Па, страх.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да се претерује.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја сам то јуче питала да разјасни како није препознао тада, а сада је препознао, објаснио је.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није, он ни данас не може да објасни.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта? Јуче је објаснио како је сада препознао, па зашто није могао.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чега сте се то плашили на препознавању, чега, да ли Вас је било који стражар, адвокат, истражни судија, плашио и тако даље?

СВЕДОК "Три": Нико мене није плашио од адвоката и судија и шта ја знам, тужилаца и то. Мене је страх било просторије затвора, одмах кроз свест, сетиш се Челопека, «Новог извора», Батковића, где сам ја то све преживео. Ето, то је тај страх.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како објашњавате ту ситуацију да се ни једнога од стражара не сећате, а да се сећате само тих лица и тих имена?

СВЕДОК "Три": Па, ја кажем, сећам се Кандић Радета тог, којег сам познавао, који је играо са мном фудбал, Мику Миљановића, што сам га знао од пре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, ове које нисте познавали, ја Вас питам?

СВЕДОК "Три": Не могу ја познавати стражаре, када их пре нисам у животу видео, људи нису ни улазили толико као што су ови улазили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А јесте ове видели пре у животу?

СВЕДОК "Три": Нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, ја Вас то сада питам, како ове видите?

СВЕДОК "Три": Па, месец дана сам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био присутан пуномоћник и Тужилац код препознавања?

СВЕДОК "Три": Јесу, овде?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК "Три": Јесу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У затвору?

СВЕДОК "Три": Јесу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био било ко?

СВЕДОК "Три": Био је Тужилац, господин, била је госпођица.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од других лица осим Тужиоца, истражног судије и бранилаца, који су, када Вас је истражни судија претходно питао да опишете лица, не да препознате, да опишете лица, па Ви сте једног описали, друго нешто, за трећег кажете да не знате и тако даље? Како то сада, дакле, то није начин и став да се ничега не сећате, сада овде сте описивали, за овог кажете, не могу ничега, не могу да га опишем, како то појашњавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ако можете, а ако не, не морате одговорити на ово питање.

СВЕДОК "Три": Не бих одговорио на ово питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стварно, ово је већ.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зато што сада улазимо у неке психолошке овде расправе, како људи. Ја могу Вас да не препознам, да не могу да Вас опишем, а да Вас препознам, нећемо сада о томе полемисати. Сведок колико може, он је објаснио, не можемо га девет пута питати, како је онда. Он је објаснио на свој начин.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, немојте Ви да прејудуцирате Ваш став.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не прејудуцирам, никакав став, него говорим о томе да је то сада, човек је објаснио колико је могао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ово су интердисциплинарни предмети, улазимо и у психологију.

СВЕДОК "Три": Могу ли ја Вас, господине нешто питати?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако Вам дозволи председница већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволићу, изволите.

СВЕДОК "Три": Јесу ли ова господа, и ако се зову господа, Торо, Зокс, Пуфта, нема Пуфта, има Босанац, Лопов, Брано Грујић, Павловић, јесу ли то они?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо са њима после расчистити, неки кажу.

СВЕДОК "Три": Не суди се мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо расчистити са оптуженима. Изволите питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да одговорим господину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, мени се поставља питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дозволите да му одговорим, ако сте дозволили питање, ја ћу одговорити. Ја ћу да питам сада господина, како се он управо баш сетио тих имена, тих четири, пет имена, како баш само се њих сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сам питала јуче, да ли се још сећа?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је Пуфта.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како се баш то сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и друге, колега, који нису овде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ето, ако он може да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, то смо исто питали, рекао је и друге надимке и рекао је да су му ови били упечатљиви.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање је, како он на препознавању, када га истражни судија пита да опише Зокса, он каже да он је плавокос?

СВЕДОК "Три": Зато што је долазио још један Зокс из околног онде села, Зоран, што је ишао са Тухчић Азизом, то сам јуче дао у изјави, у школу и што ми је он причао. Е, сада ја нисам знао који је Зокс ухапшен, не могу ја, је ли Зокс плави или црни.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када сте то сазнали, који је ухапшен?

СВЕДОК "Три": Када сам сазнао?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК "Три": Када им је почело суђење, ето тада сам сазнао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, да, нисте га видели? Када сте Ви сада сазнали да је то тај за којег Ви тврдите да је то тај Зокс?

СВЕДОК "Три": Који Зокс?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, тај који Ви тврдите, кажете да је био, Ви сте описали као плавокос човек и тако даље?

СВЕДОК "Три": Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јуче сте рекли када Вас је председница већа питала, Ви сте рекли црн?

СВЕДОК "Три": Па, ја сада Вама говорим, био је плави и био је црни.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је све било од записника на препознавању, па сада на овом, шта се то сада десило када кажете тамо, опишете га као плавокос, јуче кажете црн?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњавао је шта је радио црни, по његовом сећању и рекао је да плавог није ни видео да је нешто радио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он каже да он није стигао да то појасни, али да би данас хтео да појасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто што нисте већ рекли, ако имате да кажете, везано за ово питање, за тог другог Зокса?

СВЕДОК "Три": Па, рекао сам јуче, јесам рекао, што ми је рекао Тухчић Азиз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја зато питам, има ли још нешто што нисте, добро.
СВЕДОК "Три": Нема ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За Марка Павловића сте рекли да га не можете описати. Како то, када Ви тврдите да сте га видели два-три пута тамо?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао два-три пута.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Једном га је видео.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, једном, није два-три пута.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На којој удаљености сте били?
СВЕДОК "Три": На два-три метра од мене, јер сам ја био испред «Видиковца», а он је пролазио «Видиковац», улазио је и излазио.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас сада поново питам, видели сте га, кажете, како га то Ви нисте могли описати?
СВЕДОК "Три": Ја вичем страх, судија, морам ли одговорити на ово питање?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете.
СВЕДОК "Три": Не бих одговорио на ово питање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете, не знам, неко може, неко не може.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не би одговорио?
СВЕДОК "Три": Не.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Ви сте рекли јуче да сте високи око 173, 175 цм.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 174, 175 цм.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 174 цм, Зокса сте описали на препознавању као особу високу 175 цм. Да ли је то особа која је исте висине као и Ви?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да заиста нема смисла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је тај други плавкасте косе, о коме малопре објашњава, а сада је ово причао о црном. Значи, он је описивао тада тог другог Зокса, јесте разумели.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А, шта је тај други Зокс радио?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јуче, ако нисте били јуче ту, онда ја не знам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како да не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, не можемо сада понављати јучерашњи дан. То стварно не можемо сада, да реконструиремо јучерашњи исказ.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок није, он је жртва и он није носио сантиметар или метар да мери.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је јуче објаснио, не можемо сада то да враћамо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да се одмах разумемо. Тачно је да је сведок жртва и ја то прихватам и са виктимолошког становишта и са сваког становишта и не дај Боже да то ико доживи што је тај младић доживео, не дај Боже. Међутим, он је и сведок, наводно, очевидац, на основу његовог исказа Ви треба да донесите некакве одлуке. Према томе, ја морам да испитам таквог сведока, да поставим контролна питања, да укажем на нелогичности, то је право мене као браниоца. Исто тако и суд да учини, према томе, ја младог господина као сведока апсолутно нисам ничим увредио што га питам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам само сада указујем да је управо објаснио да тај што га је описивао прошли пут када је долазио, па смо га вратили, није тај о коме је јуче причао. Према томе, нелогично је сада упоређивати опис који је јуче дао и онај који је дао данас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер, говори да су била два Зокса.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се сећа надимака тих чувара тамо?

СВЕДОК "Три": Којих чувара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стражара, да ли се сећате неког надимка?

СВЕДОК "Три": Не сећам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте током јучерањег суђења рекли када Вас је председница већа или члан већа, уважени судија Крстајић питао, Ви сте рекли да нисте смели да гледате, јер сте били под страхом. Шта сте мислили под тим?

СВЕДОК "Три": Нисам, шта?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да нисте смели да гледате јер сте били под страхом у та лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није рекао за сваку ситуацију, за неке је рекао шта је видео, а за остале је рекао да није. Не можемо сада генерализовати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли може пошто је он на скици, имамо ону скицу, председнице већа, нажалост, немамо је мало умањено да можемо сви, да нам покаже, где су сви ти кревети били и где су све људи ти стајали, седели и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо да донесемо скицу, мислим да је горе. Имате Ви, не треба ми.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не можемо на овоме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, велика је. Хоћете да дођете.

СВЕДОК "Три": Овде су, господине, улазна врата била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније.

СВЕДОК "Три": Овде су била улазна врата са две шпере са стране. Овде је био један кревет и овде су била, ево на овом ћошку поредана два кревета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два на спрат?

СВЕДОК "Три": Да, два на спрат.

Констатује се да сведок на скици Дома културе показује простор лево од улазних врата и објашњава да су ту били кревети, и то један лево од улазних врата и на ћошку уз кафе кухињу још два кревета на спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је испод кина?

СВЕДОК "Три": Не, кино је вама било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испод пројектора? Мислим, на тој страни је кино?

СВЕДОК "Три": Овде није ништа било, овде је био зид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћу да кажем, на тој страни где је био тај кревет.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је та бина била?

СВЕДОК "Три": Ево, бина је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо јуче све унели.

СВЕДОК "Три": Ево овде је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате скицу, он је рекао, сада тачно смо описали.

СВЕДОК "Три": Овде је бина била.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где су стајали све људи, како су били распоређени?

СВЕДОК "Три": Некада су били, некада смо били набијени овде у овај ћошак. Репић када је за Видовдан постројио нас је овако, ево овако.

Констатује се да сведок показује да су некада били набијени уза зид иза кино пројектора, а када је дошао Репић за Видовдан били су у «Л» поређани уза зид поред кино пројектора и уз угао просторије поред улазних врата.

СВЕДОК "Три": Исто овде су биле степенице што се пењало на бину.

Показује да су десно од улазних врата у ћошку биле степенице за пењање на бину.

СВЕДОК "Три": Чак је се могло крити иза бине, јер је била од ламперије, па је се могло овако овде некако, ламперија, могло је да се сакрије и под бину исто.

Показује да се и иза бине могло крити, иза ламперије и испод бине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Која је била удаљеност од ових улазних врата до ове кафане?

СВЕДОК "Три": То је кафана, овде је био пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ту може да има?

СВЕДОК "Три": Шта ја, мислим, једно петнаестак до двадесет метара.

Објашњава да је од улазних врата у Дом до кафане «Јединица» било од 15 до 20 метара удаљено.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ови тоалети, које су у прво време наводно могли да користе, то су ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате Ви колега неко питање? А имате још? Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, видим да је господин инвалид. Да ли може да појасни, од чега?

СВЕДОК "Три": Када сам из логора изашао, био сам у Тузли, граната је пала, ако сте чули можда, пред капију, ту сам био и остао сам инвалид, као цивилна жртва рата.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одмах? Колико је господину рођака, укључујући сада и покојног оца, страдало у овим догађањима у Дому културе?

СВЕДОК "Три": Сви Хациавдићи су ми рођаци, сада не могу ја тачно на прсте пребројати. Исто течић Чикарић Енес остао је са рањенима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је од тече, од тетке муж?

СВЕДОК "Три": Од мога оца, од сестре син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син, брат од сестре?

СВЕДОК "Три": Даица исто, он је после изумро у Батковићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је даица стриц?

СВЕДОК "Три": Даица, то је од моје матере брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ујак, ујак, да, а амица је стриц, добро. Да Вас питам, када већ рекосте, а Хаџиавдић Адмир?

СВЕДОК "Три": И он ми је рођак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био?

СВЕДОК "Три": Он је, по мом сазнању, он је био у Циглани и Економији, тачно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није са Вама био у Дому?

СВЕДОК "Три": Није са нама био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада, пуно Вам је људи страдало блиских, родбине, укључујући и оца. Како то да Ви сада, када сте изашли из Батковића, претпостављам да сте се за једно време здравствено опоравили, како то да Ви нисте отишли у полицију, у Тузлу, у Тужилаштво или било где и дали изјаву и рекли, не знам, то су учинили, па навели те људе по надимцима? Пуно Вам је страдало људи. Ја га питам, како то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали некада идеју да?

СВЕДОК "Три": Па, имао сам идеју да одем, а у међувремену сам рањен и имао сам пет, шест операција ноге, рехабилитација, ишао сам по бањама, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да се воде неки поступци тамо за те злочине?

СВЕДОК "Три": Чуо сам да се воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули?

СВЕДОК "Три": Чуо сам да су ишли и у Сарајево горе да дају извештаје и Хашком трибуналу и ово и оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ишли сами или када их зову?

СВЕДОК "Три": Када их зовну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када их позову? Вас нико није звао?

СВЕДОК "Три": Нико, до скоро, док није.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зато ја и питам баш, како није имао жељу, каже, ето, зна им надимке, упамтио, зна како изгледају, све, све, све, убили су му оца, убили му пола фамилије по његовим наводима, та лица, како то да он сада нема жељу да се ти сутра људи?

СВЕДОК "Три": Имам жељу, ја сам дошао, баш зато.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Логично је да има жељу, али зашто није отишао било када у Тузлу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, колега, да поднесе приватну тужбу, шта?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је икада пред службеним лицима, у Федерацији, када се вратио, из логора Батковић, обављао разговор?

СВЕДОК "Три": Само када смо изашли из Батковића, један разговор смо извршили када су нас у Мејдан, у Тузлу, у спортску халу Мејдан и један разговор сам ту извршио, чим сам изашао из Батковића и ово ми је био други извештај.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, значи, то је сада ово већ трећи. Да ли су тада службена лица тамо рекла, дајте ми име, презиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије име и презиме?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Надимак, ко је то, опиши га?

СВЕДОК "Три": Не сећам се то, да ли су тражили тада баш, када смо изашли из Батковића, то је била за мене радост што сам изашао на слободну територију. Ја не могу тачно да Вам одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви знали када сте изашли из Батковића где су ти људи, одакле су ти људи, где они живе, да ли су то Босанци, или ко су?

СВЕДОК "Три": Па, како ћемо знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали? Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председница већа Вас је јуче питала и указала је на исказе сведока који су исто били у Дому културе и који за нека лица описују да су их лишили живота нека друга лица и под другим околностима, па Вас је питала то и предочила. Како Ви описујете сада да тај сведок који је говорио овде другачије говори него Ви?

СВЕДОК "Три": Ја говорим што сам ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, управо сте рекли да сам ја то питала, а које је ново питање које ја нисам питала?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли би тај сведок лагао или било шта?

СВЕДОК "Три": Ја то не знам, ја сам дао своју изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте то.

СВЕДОК "Три": И заклео сам се, ја што сам видео, ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао оно што је видео.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја нећу више о препознавању. За мене постоји само једно по закону препознавање, дакле, нема више препознавања, нема препознавања у судници и ван суднице. Постоји само препознавање које је извршено кроз истражне радње у складу са ЗКП-ом, то је једино препознавање и због тога стављам примедбу на јучерашњи део, односно Ви сте донели решења о препознавању некаквом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја мислим да сте донели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, колега, само сам рекла да се окрене, нисам ни рекла да је то препознавање, него исказ сведока.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Стављам примедбу уз дужно поштовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Доиста дужно поштовање њега као жртве, стављам примедбу и сматрам да има добар мотив да хоће да подржи оптужници на било који начин, да није могао да препозна те људе, да има мотив, страдао му је отац, пола фамилије и да кроз све што је прошао, жели да се и освети на тај начин људима који су овде, за које он мисли да је Тужилаштво у праву што их је оптужило. Стога стављам примедбу у целости на његов исказ. Мислим да је јасно контрадикторан, супротан свему што је до сада рекао, а видели сте и исказима неких других сведока. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Сведок носи псеудоним «три»?

СВЕДОК "Три": Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Господине «три», Ви сте видели ову фотографију?

СВЕДОК "Три": Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када сте је видели?

СВЕДОК "Три": Па, када сам био, ову фотографију, да ли сам пре видео?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, када сте је видели?

СВЕДОК "Три": Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, то се неће чути ништа. Да ли мислите на фотографију или на људе на фотографији?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, ја сам лепо рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Госпођо судија, председнице већа, ја сам сведоку, господину «три» показао фотографију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да убудуће мени дате нешто што треба да се покаже сведоку.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Могу само да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам сведоку «три» показао фотографију са документације препознавања од 12.06.2006. године, страна број 3. Када сам му показао ову фотографију, да ли је раније видео, сведок је одговорио, да. Моје питање је, када раније?

СВЕДОК "Три": Нисам Вас разумео, господине, шта сте ме хтели да питате, прво то са том фотографијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте гледали неке фотографије, били сте овде 12. јуна, тада нису биле никакве фотографије. Ви сте ишли на препознавање. Да ли сте од тог дана до прекјуче гледали неке фотографије?

СВЕДОК "Три": Никакве. Само скицу ту сада што сам јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, фотографије неких лица?

СВЕДОК "Три": Никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из судских списка?

СВЕДОК "Три": Никакве.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, обзиром да је исказ сведока у ових пола минута, двадесет секунди различит, хоћете га питати, због чега постоји та разлика у исказима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је рекао, нисам разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја молим само, у чему је разлика?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Рекао је, нисам Вас разумео, рекао је прво да је видео фотографију, али после је рекао, нисам Вас разумео.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, то смо разјаснили. Госпођо председнице, хоћете да сведоку предочите фотографију из документације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћу, дајте мени.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Страна 3, да ли на овим фотографијама може да препозна неког осумњиченог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово је фотокопија, нећемо ово предочавати, имамо ми фотографије праве.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Онда, молим Вас, ако имате фотографије, онда му дајте фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се не виде ни лица, ни ништа.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Молим Вас, онда му дајте фотографију. Постоји фотографија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се противим овом предлогу радње за препознавање преко фотографија, зато што је више начина било у поступку да се омогући сведоку да се изјасни да ли неко лице познаје или не познаје, јер ово би заиста било претерано.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Постоје фотографије, пошто је албум фотографија саставни део записника о препознавању и мој је предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који нисмо давали сведоцима, већ само странкама. Ево, хоћете да вратите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја и нисам рекао да сте Ви давали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не видим онда чему ово.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, дакле, предлог је, пошто сте рекли да са фотокопија не може да се врши, а ја нисам тражио да препозна, није то препознавање, него да ли може да позна некога са фотографије? Судија, Ви нисте донели решење о препознавању, када сте сведоку рекли да се окрене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, то и није било препознавање.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У чему је разлика између овог мог предлога и оно што сте Ви јуче урадили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили смо право препознавање у затвору.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, ја не кажем то. Јуче нисте донели решење о препознавању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Рекли сте сведоку да се окрене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није ни било препознавање, било је у затвору.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ако бисте дозволили да ја завршим, ако будем дугачак и ако претерам у нечему, Ви ме опомените, ја мислим да је целисходно ово. Дакле, ако сте дозволили јуче, без доношења решења о препознавању, да се сведок окрене и да каже, да ли познаје неког од оптужених, а на клупи су само оптужени и стражари, у чему је разлика, мој предлог у коме тражим да такође са фотографија где се налазе неки од оптужених, каже да ли ту некога познаје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш предлог, је ли тако?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То је мој предлог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам се изјаснио да се противим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви неких?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само да се констатује да је то фотокопија фотографија, а иначе немам ништа против.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Колега Тодоровићу, нисте ме разумели. Ја сам тражио из албума фотографија, не из фотокопије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нико није добио те фотографије, чему сада то, ако је фотокопија, у реду. Нико није добио фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите Ви, колега? Јесте имали нешто?

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца адвоката Ђорђевића као сувишан, обзиром на чињеницу да је препознавање, према одредбама ЗКП-а, обављено у просторијама Окружног затвора, а да су фотографије сачињене том приликом, те обзиром да радња препознавања у складу са одредбама ЗКП-а, на главном претресу није ни обављана.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Председнице већа, у Сарајеву када су саслушавани оштећени као жртве, и први и други пут када смо били у Сарајеву, истражни судија Алимпић, у присуству заменика Тужиоца, господина Петровића, значи заједнички предлог Тужиоца и истражног судије, показали су албум фотографија, међу којима су и окривљени. Те фотографије су, такође, из времена како сада изгледају. Видели сте транскрипт са тог, са тих записника, да сам се ја противио, јер је то било противно одредбама Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине, по чијем се Закону тада то спроводило. Не разумем због чега се сада заменик Тужиоца противи, да се та радња уради у судници, јер то наш Закон, колико знам, не забрањује. Али, отом-потом. То је само једна моја констатација, ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, исти су нам закони, што се тога тиче.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: За сведока питање, обзиром да је био, прошли пут, ја мислим да је то 12. јуни, саслушавани су пре њега сведоци, он господин није, да тако кажем, стигао на ред, имао је тај пех да је морао данас да дође. Да ли су, били су заједно сведоци који су дошли, да ли су разговарали о томе, зашто су они у Београду, шта сведоче? Мени се то чини природним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: За то време и у међувремену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разговарали о овоме што смо ми јуче, што сам ја Вас питала и чланови већа и странке, јесте између себе причали, када они дођу из суда или после тога, са сведоком број «један», број «два», јесте нешто разговарали, шта су они причали?

СВЕДОК "Три": Нисам ништа са њима причао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ако сам ја добро разумео, ништа нису причали о ономе што су сведоци, што се догађало у судници?

СВЕДОК "Три": Што су они излагали, да ли су они причали мени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК "Три": Да ли то хоћете да питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК "Три": Ништа. Ја имам своју изјаву. Ја по својој изјави идем. Не могу ја ићи.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мало ми је чудно, дошли толики пут у Београд, Јединице за обезбеђење, а не причати о томе, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако би само то било чудно, било би добро. Идемо даље.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Има пуно чудних ствари, а ова је једна од тих. Обзиром да је то организовано сходно споразуму Босне и Херцеговине и Србије, обезбеђење сведока, пратња, контакти лица која су из суда, из невладиних организација, задужени да се побрину о томе да се, да се они осећају безбедним, је ли тако, да ли, моје питање је, да ли је прошли пут када су били у периоду јуни месец, а и у овом периоду, су били у контакту са госпођом Наташом Кандић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока питате?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Сведока питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само везано за исказ или уопште у контакту?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Везано због чега су они овде, не због приватних послова, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођа Кандић је пуномоћник оштећених.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја сам питао сведока, ако дозволите, можете одбити питање, али сведока сам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у контакту?

СВЕДОК "Три": Наташа дође у хотел и са нам седи, ручамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу. Даље? Добро, није забрањено.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли, не кажем да је забрањено, питам само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питање, изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли су са госпођом Наташом Кандић разговарали о предмету, зашто су они овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разговарали о предмету?

СВЕДОК "Три": Предмет имате Ви и има Тужилаштво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви са њом разговарали о Вашем сведочењу, о томе?

СВЕДОК "Три": Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК "Три": О предмету свом нисам са њом ништа разговарао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Значи, са својим пуномоћником не разговара о предмету зашто је ту?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заиста нема смисла.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, констатација, констатација, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да о предмету није разговарао. Идемо даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он има право да разговара, како да нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекао је сведок.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто Ви дозвољавате то питање?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја проверавам кредибилитет сведока и не разумем због чега, проверам кредибилитет сведока.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, ми имамо право.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Немојте колега, немојте док не завршим, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја сам и рекла да контакт није забрањен.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Проверавам кредибилитет сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам шта хоћете тиме да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Изјаве сведока на логична питања су нелогична. То је сврха овога што питам. Даље, да ли је сведок у међувремену, чули смо јуче да је после размене где је био, па је, ако сам запамтио добро, 2001. године се тек вратио у Дивич, ако сам ја добро запамтио. Да ли је у међувремену и да ли има сазнање да постоји нека књига коју је написао њихов, како се то зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ефендија.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ефендија Јахић или тако некако, нисам сигуран, да ли је имао прилике да чује да је та књига о догађајима у Челопеку?

СВЕДОК "Три": Ја сам чуо да је он написао књигу, али са књигом нисам уопште имао контакта, нити сам је видео.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Није га интересовало шта пише у књизи?

СВЕДОК "Три": Нисам, можда да ми је дао или поклонιο, ја би је узео да прочитам, што да не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли је сведок лично, он је говорио овде шта је лично видео, а неких ствари се не сећа. Да ли је лично видео како је страдао његов отац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је рекао јуче да није видео.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када је сазнао, несумњиво да је његов отац погинуо.

СВЕДОК "Три": Није погинуо, да је погинуо, био би на ратишту.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када је сазнао, ја то не могу сада да кажем, да ли је убијен или је погинуо.

СВЕДОК "Три": Па, убијен.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када је сазнао, када је ексхумиран, када је сазнао где је покопан?

СВЕДОК "Три": У мене отац још није ексхумиран.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Значи, није пронађен?

СВЕДОК "Три": Није.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: На основу чега тврди да је убијен, ако није пронађен?

СВЕДОК "Три": Па, јуче сам рекао у свом исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је већ.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли је сведоку познато, пре него што је ослобођен Зворник и када је био, када су биле борбе око Дивича, да ли је сведоку познато да је полиција, део муслиманске полиције, делио наоружање Дивичанима?

СВЕДОК "Три": Дивичанима нису делили наоружање, како ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Зато што неки сведоци кажу да су добијали наоружање.

СВЕДОК "Три": Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико он зна, нису. Вама није нико дао оружје?

СВЕДОК "Три": Мени нико није дао оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неком другом неко давао из полицијске станице?

СВЕДОК "Три": Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Сведок је био у војсци, имао је ВЕС војна полиција. Мало је чудно да наоружавају неког другог, а да не наоружавају неког ко је био војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ово сада, коментар исказа?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Коментар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја морам да приговорим исказу сведока, али пре тога бих хтео још нешто да питам, ако дозволите. Надам се да сведока, није моја сврха да мрцварим сведока. Сврха мојих питања је да се утврди несумњива истина, јер је то у интересу жртава, знате. Није свеједно ко је починио који злочин и ако је почињен. Да ли сведок може да се изјасни, за време док је био у логору, ако може сада да поброји, још једанпут, ако то није, да би имали једну хронологију, кога се све сећа да је улазио у Дом културе Дивич? Рекао је већ, извињавам се.

СВЕДОК "Три": У Дивич није нико.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Рекао је, пардон, Челопек, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим оних које сте јуче помињали, има ли неког још да сте заборавили да поменете?

СВЕДОК "Три": Јуче што сам поменуо, то сам поменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти и рекли сте неки чијих се, којих се не сећате по лику.

СВЕДОК "Три": Дао сам у исказу, судинице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли некога кога сте виђали, а да му, на пример, нисте чули надимак, а да вам је долазио, да Вам је по нечему био упечатљив, да сте га запамтили, још неко осим оних?

СВЕДОК "Три": Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли је сведоку познато, да је неки адвокат из Сарајева разговрао са жртвама из Челопека, Дивичанима мислим, да ли му је познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У скорије време?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У скорије време?

СВЕДОК "Три": Ја нисам тог адвоката ни видео.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, моје је питање, да ли му је познато, не да је са њим разговарао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули?

СВЕДОК "Три": Нисам чуо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Дакле, рекох, приговарам исказу сведока. Сматрам да је исказ, иако се ради о жртви, наравно, али исказ је тако по мени, направљен да се сведе кривица само на лица која се налазе у овој судници као оптужени. Јер, иако смо имали различите исказе током истраге.

СВЕДОК "Три": Има и других, спомињали смо и Пуфту.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Током истраге где се описују различита и друга лица, сада се, како претрес тече, само се говори о лицима која су овде и сва дела која су из оптужнице, се сведе на та лица. То је доста индикативно и ја бих замолио суд и Тужиоца да о томе поведу рачуна, јер није логично, није логично да, како претрес тече, имамо све јасније и детаљније одговоре сведока, много детаљније него што су били у току истраге, много детаљније него што су били непосредно након догађања, значи пред Хашким трибуналом. Ако то Вама нешто није индикативно, ја онда ништа не могу друго да кажем. Мени јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У вези са питањем господина Перковића, молим Вас не смем сада да кажем зашто то питам, али ако одобрите, без обзира и ако је јуче било. То питање гласи, да ли су стражари улазили у Дом у Челопеку, у тај Дом културе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу улазили стражари, колико често?

СВЕДОК "Три": Стражари су улазили само откључавали, уносили нам храну и излазили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли је чуо разговор између стражара?

СВЕДОК "Три": Нисам, нисам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није чуо разговор? Ово сам питао због тога што је колега Перковић питао да ли зна надимке чувара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е, сада друго, ја хоћу да кажем у вези са колегом Ђорђевићем, са његовим питањем о контактима, две ствари. Прву ствар, он никога није познао тамо у затвору, то је једна ствар, а друга ствар, у нашем Законику о кривичном поступку и у овом сада који се примењује и у будућем, постоји институција оштећеног као тужиоца. У случају Зворник, ми ћемо ту институцију користити, имамо право и ми ћемо то радити и то за више лица. Према томе, оштећени као тужилац, нама су оштећени врло важни и ми ћемо да поднесемо и

кривичну пријаву, ми ћемо да идемо и оштећени као тужилац, тако да су бесмислена питања о нашем контакту са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја само да одговорим. Није моје питање да је забрањено, наравно да, али ја проверавам кредибилитет сведока. Мислим да су му одговори нелогични.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Никога није познао тамо, никога.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Сведок каже, да са својим Дивичанима, са којима је био жртва, не разговара о ономе што се догађа у суду, а дошао је у суд због тога, да са својим пуномоћником, госпођом Наташом Кандић која истовремено и највише труда улаже да се обезбеди несметан боравак и тако даље и све оно због чега се ово организује, не разговара о томе, онда је то мени чудно.

СВЕДОК "Три": Па, ја имам своју изјаву, ја по својој изјави и радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви јуче, Ви сте јуче положили заклетву?

СВЕДОК "Три": Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви говорили истину?

СВЕДОК "Три": Истину говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви причали по својим сећањима или по нечим туђим?

СВЕДОК "Три": Јесам ја дао изјаву, по својим, што сам ја знао, а што нисам, ја сам рекао, нисам видео, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд је дужан да Вас зауне, Ви сте дужни да причате, а сада суд ће да цени.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је депласирана заклетва за стране држављане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је депласирана заклетва за стране држављане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, колега, сведок је сведок, да ли је страни држављанин или није. Да неки нису ишли у Босну, него да су остали у Србији, можда не би имали стране сведоке. Господине Грујићу, изволите, ако имате неко питање. Сада ће оптужени Грујић да Вам постави ако има неко питање.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре свега, овај сведок, додуше јесте да је рекао да није мене лично видео да сам долазио, али да је чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, да ли имате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам питање, имам, само полако. Јуче када је било препознавање овде, препознао си прво двојицу, тројицу, па си стао, па си нас гледао овако, гледао, гледао и док ти Наташа Кандић није климнула главом, овако, показала.

СВЕДОК "Три": Ја, господине, нисам гледао у Наташу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада то. Значи Ви констатујете да сте видели како она њему показује?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Видео сам лично да је Наташа Кандић овако климнула главом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било тако, господине?

СВЕДОК "Три": Није.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тек је онда поменуо моје име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Грујићу, судија је објасила да то није било препознавање, није прихватио то као препознавање неко право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као исказ сведока. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине браниоче, Ви тако констатујете, судија констатује, међутим, судија је након тог препознавања констатовала у записник све шта је сведок рекао. Према томе, то остаје у записнику да је сведок препознао нас све. Према томе, то је извршено препознавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете питање за сведока неко, осим ове примедбе да му је указано да сте то Ви? Он је рекао да је чуо, он чак није ни рекао Вас да је видео тамо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је само чуо додуше, ја кажем, према томе, немам друго питање. Само констатујем то да је мене препознао јуче тек на миг госпође Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ваљда су важнији они други који кажу да су Вас видели?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам, али Ви сте ипак констатовали у записник да је и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да сте Ви тај.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ме је и он препознао, значи, чекао је на миг госпође Кандић и тек онда је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај миг сте Ви видели, ми нисмо. Сведок каже није, сада, то ћемо исто ценити, добро. Хвала. Имате ли Ви, господине Поповићу неко питање? Изволите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан. Ја се извињавам оштећеном у име његовог оца, мислим за његовог оца, како да кажем, сажалевам случај, тако се код нас каже. А ја имам троје деце, да Бог да ни једно никада не видео, ако сам ја извео твог оца и убио твог оца.

СВЕДОК "Три": Немојте се клети у своју децу.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да Бог да ни једно дете не видео.

СВЕДОК "Три": То је најниже што се може нешто урадити да кунете у своју децу. Ви сте извели у мене оца и нека Вам је Бог на помоћи.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нека Вама да Бог како Вам је дао Бог, да је то тако. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Те Ваше лажи које сте јуче изнели против мене и Зокса, ја јесам улазио, имају Ваши сведоци који су рекли, Ваши, ови овде, да је Вашег оца извео Репић, више њих.

СВЕДОК "Три": Не Репић, Ви, господине сте извели.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам сигурно, не бих се опет клео овде пред народом.

СВЕДОК "Три": Ја сам седео крај свог оца и седео када сте га извели и рекли сте му, не требају му ципеле, када Вас је питао, могу ли да обучем ципеле, Ви сте рекли, не треба.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Доста је било овде сведока који су рекли да је то Репић урадио, а једино Ви тврдите. Ја не знам шта имате против мене. А још нешто ћу рећи суду, овде, нисам хтео до сада, али морам рећи. Рекао сам адвокату пре неких петнаест дана, зато што имам потпуне информације и сигурне, када будем још сазнао име тог адвоката који је добио паре, новац, дао је 50.000 ЕУРА је добио, да се оптужим ја још више, да се скине дело са тога, са којим ја не говорим, рекао сам адвокату. Да ли је адвокат рекао председници, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Али сазнаћу ја то, који је то адвокат у Босни који може сва дела да скине, који све за паре ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, коме је он дао паре да Вас баш оптужи, нисам схватила?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, човек са којим ја не говорим, он није ухапшен, није битно, из ове оптужнице јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, шта је радио тај човек?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Продао је стан, дао је 50.000 ЕУРА адвокату неком тамо да потплати ове који сведоче, као што је ономад онај под словом, да ли «З», сведочио, да сам ја клао, убијао, уместо Пуфте, да би после сви рекли, други сведоци, да је то Пуфта радио.

СВЕДОК "Три": Ја сам рекао шта сам видео да сте Ви радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек који је улазио у Дом културе у Челопеку је потплатио?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Потплатио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се каже да није он?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Дао је 50.000 ЕУРА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај, Ви га знате?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја га знам, нећу рећи његово име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли је овај Сава, Саша?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није битно, зна се то, не говорим са њим, нећу рећи његово име, зна се, рекао сам адвокату, сазнаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, адвокат каже да не зна.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мом адвокату сам рекао, да ли је он Вама пренео или не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада, да ли одобравате да каже?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Људи из Краљева, Краљево је мали град, возио је «Талиу» годинама, тај човек вози «Талиу» и он се са њима виђа и тако, напио се и рекао, дао сам паре, завршићу ја то, бићу ослобођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, онда знамо ко је.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Значи, он не говори са мном, а знате у изјави са ким ја не говорим и са којим нисам у Дом, можда сам једном ушао, а стално се наводи да сам био са њим, а ево, ја ћу питати још два питања. Да ли му је познато име Саша или Сава?

СВЕДОК "Три": То име не знам.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знаш?

СВЕДОК "Три": Не знам.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ето, ја ћу ти рећи да су ти они стално улазили у Дом, више него ја. Ја сам можда два пута, три пута ушао у Дом и по наређењу, а они су стално били уз Пуфту и да не причам даље, не волим да причам о томе, да ја сада окривљујем друге, зато што они нису окривљени. То је на Тужиоцу, није на мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко није окривљени, Пуфта'

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Саша и Сава, госпођо председавајућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су овде за Економију и за Циглану нама обухваћени. Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Али, нису окривљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неко питање?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имам примедбу на све његово јуче, где год мене помиње, да је дао лаж и зато не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је мотив сведока да лаже, по Вама?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, можда је узео новац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узео новац? Добро. Сачекајте мало, колега, само мало.

Констатује се да је приступио бранилац, адвокат Драган Ђокић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изведе доказ суочењем између оптуженог Славковић Драгана и сведока под псеудонимом «три», на околности разлике у њиховим исказима, па један другом окренути лице у лице, изјавише:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вама сада предочити да оптужени који има надимак Торо, каже да он није урадио ништа од онога што сте Ви јуче причали лично, значи, да је он урадио, да није пуцао никоме у колено, да није извео ни једно лице, а да га није вратио, па самим тим, ни Вашег оца, а Ви сте, надам се пратили и слушали шта је он рекао за Вас. Значи, суочење на околности да ли сте били ту за Бајрам, да ли сте тукли Ејуба Тухчића, који је умро након два-три дана, затим, да ли сте рекли његовом оцу да изађе напоље, да му неће требати ципеле, на околност да ли сте извели заједно са Зоксом Капичић Смаила, Енеса, значи, то би биле те разлике, па Ви реците од овога свега где је Вас поменуо, има ли ту нешто, али не мени, него њему. Да ли има нешто тачно или нема?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ево има сведока који је био овде пре, ево га овде у судници који је дао изјаву, да је Репић извео Вашег оца. Ја сам видео малопре када је ушао, који је био овде и давао изјаву. Не знам како се зове, не знам тачно презиме, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок број «1» је рекао да сте Ви, а шта кажете и на овај исказ?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кажем на тај исказ, у вези његовог оца лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ја нисам извео, нити знам његовог оца уопште, да то уопште није то тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никоме рекли, ајде ти спортиста, то што каже сведок?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам, деце ми моје, нећу да се кунем више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ово друго, добро, за ово друго, да ли има?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: За које друго? Кажем, улазио у Дом јесам, као што сам дао изјаву. Било је пар пута батињања, то не оспоравам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што сам сада предочила и што је сведок јуче рекао. Има ли још ту нешто тачно, осим овог што нема?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нема тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему, њему реците.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Њему кажем, нема тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа.

СВЕДОК "Три": Значи, ми лажемо, Ви истину говорите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК "Три": Ми лажемо, Ви истину говорите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам рекао истину, баш истину, ја се истином и браним овде.

СВЕДОК "Три": И ја сам рекао своју истину, видео сам те овако.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То како си ме видео испод кревета где си се крио и лежао и сада кажеш да сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ушли некада?

СВЕДОК "Три": Ја сам рекао када сам се крио, а ја сам био крај оца када си ти њега извео и готово.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не би овај стражар, није овај стражар милиционер луд да.

СВЕДОК "Три": Можда си и ти њега потплатио, као што ти причаш.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја никада нисам и не знам ко је тај човек, ето то је изјава коју сам чуо овде, нисам ни знао да је тај милиционер дао ту изјаву. Ја толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ушли некада са Зоксом, како тврди сведок?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја се не сећам, можда сам ушао једном са Зоксом, али не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не сећам се, али са Пуфтом и са Репићем, никада у животу. Са Репићем, посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте да сви помињу за Зокса да је имао тај, да ли ме Ви пратите?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пратим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да и сведок каже да је Зокс, који је улазио у Дом, имао тај дуги револвер, као каубојац.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чули сте малопре адвокате, Ви бисте све да се свали на мене, Вама је то очигледно и очито, ваљда је очигледно да иде да се све свали на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви чујете моје питање?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја чујем Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, моје питање је, из изјаве сведока, да ли је тачно, кажете, не сећате се, а можда је једном ушао Зокс?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Можда сам, али није тачно ово друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели некада Зокса са тим револвером?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја га нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Дао је свој исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, не можете сваки пут да ми стављате примедбе када ја приликом суочења предочавам изјаве сведока. А да ли се кроз то подразумева да још нешто каже, ја не могу сада овде да правим. Ово је предочавање исказа сведока.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ви сте питали нешто што нема везе са исказом сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, за Зокса да је имао револвер? Како нема? Колега, да ли сте Ви били јуче ту?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Можда је и имао, ја не знам, ја му нисам видео, можда је имао револвер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, да ли сте Ви били јуче ту када је причао да је имао пиштољ дуге цеви, објашњавао, како Ви то зовете, колуташ?

СВЕДОК "Три": Колуташ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК "Три": Колуташ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колуташ? Па, јесте били ту?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, судија, ја сам прилично јасан. Суочавате Славковића и сведока број «три» на разлике у њиховим исказима, а не на разлике у исказима окривљеног Кораћа и сведока «три».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бих коментарисала. Сведок тврди да је он улазио са Зоксом. Он каже, можда сам једном ушао. Ја га питам, ако је можда ушао, да ли је видео некада Зокса са тим револвером. У чему је проблем?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, молим Вас, Ви имате или једну процесну радњу суочавање, или настављате са саслушањем Славковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Нећемо сада причати нешто што је неспорно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Морам да кажем, да суд има право да постави питање у свакој фази поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему реците, ја то знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А он има право да каже, нећу да одговарам, нећу да одговарам на то питање, ту се брани ћутањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То зна и оптужени. И још сте нешто хтели да кажете?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У вези тог револвера. Ја сам дао изјаву. Ја сам месец дана касније дошао након Кораћа, након Саве и Пуфте, дошао са Сашом. Могуће да је имао колт пре тога, а када сам ја дошао, он је носио «тетејац», а ја «7,65» пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Значи, могуће да је имао, ја га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још неко питање?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Немам више ништа питање.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зашто ме нисте препознали на препознавању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, немојте Ви сада да му.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зашто ме нисте препознали на препознавању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је објаснио, и јуче и данас. Нећемо више о томе. Имате ли још неко питање?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, немам, али боли ме то, госпођо судија, боли ме то што нисам урадио. Да јесам, болео би ме «ћошак», да Вам кажем искрено. То нисам урадио, тешко ми је када ме неко нешто тако оптужи, баш ми је тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кораћ? Дођите овде да Вас суочимо, дођите.

Констатује се да оптужени изјављује да нема питања.

За овим,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изведе доказ суочењем између оптуженог Кораћа и сведока под псеудонимом «три» на околности разлика у исказима, па један другом окренути лицем у лице, изјавише:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надам се да сте пратили јуче и чули, само тренутак, ситуације у којима описује Ваше присуство у Дому културе, а сведоку само да предочим, оптужени Кораћ Иван каже да никада у тај Дом ушао није. Ви на препознавању га нисте препознали. Јуче сте указали, рекли сте, ово је Зокс, између осталих надимака и он потврђује да је био, значи, тамо на ратишту у Зворнику и да је између осталих имао и тај надимак. Значи, он каже да никада није ушао, Ви сте чули шта је он рекао, значи, рекао је да сте извели ову браћу, рекао је да сте заједно били са Тором, да сте Ви извели Хациавдић Хусеина, а да је Торо извео Нурију, рекао је да сте били и за Бајрам ту, у тој групи, када сте дошли. Рекао је да сте се представили, да сте Ви капетан Зокс и рекао је да сте носили дугу цев, тај колутар, колуташ, опет не знам, како беше?

СВЕДОК "Три": Колуташ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колуташ, добро.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Могу ја сада да одговорим?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Не знам да ли има потребе суочавати, ако већ сведок није препознао Кораћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте укључили микрофон.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Значи, није препознао овог човека, на препознавању да је уопште био и не видим сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има потребе, колега, изволите. Да ли имате да кажете нешто поводом овога што прича сведок?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Да што се свог његовог тог излагања тиче и ових претходних сведока што су овде рекли, могу само да кажем да је њима та прича сервирана. Пошто сте Ви, сада не могу да помињем презиме Ваше, а помињете, вероватно сте разговарали са Адмиром, знате ко је Адмир?

СВЕДОК "Три": Знам.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Знате још тих људи који су били у Циглани? Та прича о том револверу је из Циглане, а не из Челопека.

СВЕДОК "Три": Ја сам Вас видео.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Ти си ме видео? Зашто бих ја, рецимо тебе и тог још једног, и са сам био, узми претпоставку да сам био тамо, зашто бих ја тебе и тог другог издвојио, а остале вратио унутра?

СВЕДОК "Три": То не знам, то Ви знате.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Само час. Поготово из разлога, ако сам ја већ тај капетан, како кажете, Ви сте обучени полицајац, овај други је падобранац исто обучен. Зашто бих ја два обучена војника за борбу оставио и наредио другима, по Вашој причи да ин не туче, да тамо неке необучене војнике и цивиле, да их тако назовем?

СВЕДОК "Три": Ја не знам зашто си ти то урадио, тако си урадио, а што си како си.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Још једно, уствари, морам да поставим још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Пошто се овде стално протеже, провлачи се кроз сво ово суђење, цивили, цивили, цивили, па сви ти цивили су као били у неким стражама. Па, шта су то, наоружани цивили, то су цивили? То што немају униформу, то су цивили? И ти што пуцају, они су опет цивили? Са ким се ми боримо уопште, сво то време, међу собом? Ко су ти цивили што су наоружани, одједном нестаје то оружје. Одједном нико ништа не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви, господине, број «три», јесте Ви били наоружани када сте стрпани у те аутобусе?

СВЕДОК "Три": Нисмо.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: А где ти је пушка или пиштољ, са чим си већ чувао стражу?

СВЕДОК "Три": Ја сам већ рекао у свом исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је објаснио то.

СВЕДОК "Три": Да су поједини отишли на слободну територију.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Где је Ваша пушка?

СВЕДОК "Три": Ја кажем, нас је било више, а двадесет пушака је било.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Којих двадесет пушака?

СВЕДОК "Три": Па, јесам рекао у исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то стварно нема везе са овим.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Има, итекако има везе, госпођо судија. Овде многе ствари које немају везе се одбацују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису они у борби ухваћени. Реците ми само, да ли има нешто тачно од оног што је рекао сведок?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Не, не, немам шта да коментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ништа?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Нема шта. Што се лично мене тиче, ја у тај Дом Челопек нисам улазио, а цела та њихова прича око тог револвера је прича из Циглане.

СВЕДОК "Три": Могу ли ја нешто рећи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК "Три": Је ли сада Торо рекао да је са Зоксом једном долазио у Челопек?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Не, рекао је, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда једном, јесте, рекао је. Добро.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Заиста занимљиво да си ти мене видео. Значи, ја и ти смо се видели, на којој даљини, тада када сам те ја одвојио?

СВЕДОК "Три": На двадесет-тридесет цената.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Па, како ме ниси препознао?

СВЕДОК "Три": Петнаест година је то. Колико си имао година тада?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Ја?

СВЕДОК "Три": Да.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Тада 20.

СВЕДОК "Три": 20?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Да, а ти си 19, је ли тако?

СВЕДОК "Три": Да.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Како то сада?

СВЕДОК "Три": Како ја могу некога на брзину и после силне голготе и страха, што сам доживео препознати тебе одмах.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Из којег покушаја треба, из петог? Овде се ради о мом животу, сада треба да изгубим 20 година живота због Ваше зајеванције.

СВЕДОК "Три": Ради се о животима стотине Дивичана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да користите те изразе пред судом. Седите, ако немате више питања, седите.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: А какав сам израз сада употребио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта сте рекли сада? Хоћете ја да поновим сада?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Мени је жао његовог оца, ако му се тако десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се надам да Вам је жао. Хоћете да седнете, ако немате више питања. Рекли сте, да не кажем сада, видећете у транскрипту, седите, ако нисте свесни, тим горе. Филиповић Синиша и Драгићевић, имају ли питања? Немате? Добро. Кажите?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, пошто сте завршили са сведоком, ја не могу а да не кажем да имам примедбу, имам примедбу на рад Већа, не могу да утичем на одлуку Већа којом се не дозвољава да се једна фотографија из албума фотографија, који је саставни део записника о препознавању, где се тражи само да погледа ту фотографију, не дозвољава од стране Већа одлуком на коју ја не могу да утичем, наравно осим жалбе о главној ствари, а знам да одговор, било какав био, негативан или позитиван, има веома велики значај за кредибилитет сведока у погледу његовог препознавања, односно указивање да је лице, једно лице међу оптуженима, Славковић Драган. Зашто је то суд урадио, не знам, али ја мислим да је то веома велика замерка на рад Већа и да има утицај на оцену исказа сведока, јер је то кључни део приче око исказа сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили смо то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја стављам једну примедбу у овом погледу суочења. Нисам хтео да раагујем одмах када сте донели решење, међутим, ради се о следећем. Ви сте пошли од претпоставке, премда је и само Веће рекло да једино препознавање за Вас је оно које је урађено по ЗКП-у. Када сам Вас ја питао, Ви сте рекли, да нисте донели решење и да радња коју је извршио господин сведок, не представља радњу препознавања. Ви сте пошли даље од претпоставке и рекли сте, он каже за Вас, није рекао, он га није препознао, он сам каже, колико имаш година, прошло је толико, како бих те ја препознао. Што је и нама јасно, како би га препознао. А пошли смо од претпоставке да је он њега препознао, а није га препознао и он сада треба да се суочи са њим, на основу тога да га је он као препознао. Ето, у том погледу. Ја не мислим да је суд, да ће на основу таквих суочења доносити одлуке и тако, да ће ценити све у суду и све доказе у вези, али хоћу да уђе баш у транскрипт тај део, где стављам примедбу у том смислу. Ништа више, председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК "Три": Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колега Ђокић је рекао, нема смисла препознавање, ако га није препознао. Колега Перковић је сада то продубљивао. А ја желим да кажем један коментар. Дакле, могао је и да га не препозна ни овде, то је у вези са Перковићем, није морао да га препозна ни овде, није морао да га препозна тамо, није морао да га препозна на фотографији, али му каже суд, то је Зокс, а он, значи, веже се за Зокса, а не за лик, према томе, ако би ишли том логиком, коју кажу адвокати, одбрана, онда би Тужилац требао да одустане, само да извршимо препознавање и одустанак. Међутим, прошло је четрнаест година, прошло је четрнаест година, тако да та радња препознавања уопште није битна. Битно је, он је чуо надимак Зокс, то је најбитније. Е, сада, ко је Зокс, ако је он Зокс, то је тако. О томе се ради. То је једна логика, исто. Ово не због суда, него због колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ето, председнице већа, ја се стварно захваљујем и видим да искуство дугогодишње у судници ми је помогло јер сте Ви боље конципирали оно што ја цело време тврдим и боље, језгровитије то објашњавате. То ја цело време тврдим, управо што колега, него следеће питање, пошто смо већ код суочења, председнице већа. Ја исто имам сазнања да је претходни сведок, који другачије описује, другачије описује догађај у Дому културе, у погледу – ко лишава живота, мислим да је овде присутан, то би господа пуномоћници можда боље знали, па бих одмах ставио наставно, овом суочењу, да се позове сада сведок који прати овај поступак, да се суоче управо да ту околност, ко је лишио живота, да ли ова лица за која он сматра претходни сведок, или господин, разумете, пошто је тај сведок ту, па да их одмах суочимо. Ето, наставно да одлучимо, мислим да решите ту дилему, јер тих предлога ће бити за суочење, па да их не би излагали трошковима, поново доводили, да ево, и ако је господин то чуо шта су они говорили овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему су разлике, колега, реците? У чему су разлике између исказа овог сведока и оног, везано за Вашег брањеника?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вашег брањеника, па ћемо редом да питамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислите, па то је предлог заједнички предлог, ми смо се међусобно сада договорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми конкретно сада разлике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Разлика се огледа у томе што, сада не могу, Ви морате сада искључити тог сведока, одмах га искључити из суднице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, ако је он дао свој исказ, а слушао је овог сведока, он је у публици, немам шта да искључим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знам, он је сада, сведок под сумњом да требају бити накнадно суочени и оног момента када је тако, сада ја треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете се уопште ништа што сте причали, не чује се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ради се о томе, што различито описују ко је лишио живота кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште нису то описивали. Хајте, кажите ми разлике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису то ти сведоци, ја сам мислио да је то тај сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није, колега, ево нема разлике, исто је он рекао за ово што је рекао сведок, исто.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, ми ћемо онда касније предлагати суочења, када узмемо транскрипте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок број «1», реците ми, на које околности да суочимо и суочићемо. Нема разлике. Он исто каже, Торо извео Нурију, на Нуријиној мајици писало, па је Торо ушао, питао, чија је, па је рекао да обуче ципеле, Торо рекао, неће ти требати. А ово друго није, нема разлике. Морате рећи, како не знате колега. Ја не знам шта сада да ја радим, да учимо поподне, преко лета, тешко да ћемо да учимо. Кажите, како ја знам а Ви не знате?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ако дозвољавате, заборавио сам још једно питање, кратко је само. Можда сте и Ви то питали, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Лица која су улазила, која је побројао овде, да ли су говорили екавски или ијекавски? Сваког сведока сте то питали, не знам да ли је овај сведок питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно, у праву сте. Да ли се сећате, да ли су говорили као да су из Босне или као да су из Србије, екавски или ијекавски?

СВЕДОК "Три": Екавски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Екавски?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ово питам зато што је данас на Ваше питање, а то можете да проверите у транскрипту, када сте питали ко су та лица која су улазила, јесу Босанци, рекао је Босанци. Проверићете у транскрипту, ја сам то сигурно чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао, ја сам баш питала, не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Видећете у транскрипту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Није, не, ја сам баш питала, јесу одавде, он је рекао, нису. Када сам питала против кога да поднесе тужбу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када будемо видели транскрипт показаћу Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само да ја видим има ли неких разлика. Да ли нам је ту сведок број «1». Колеге, пуномоћници, да ли нам је ту сведок број «1»? Јесте. Само да видим да нема још нека разлика, да видимо шта је рекао сведок број «1» за браћу. Ја сам Вас питала, везано за браћу Капичић, јесте Ви видели да ли је њих неко тукао пре него што су везани и изведени напоље? Да ли се тога сећате, да сте видели или не?

СВЕДОК "Три": Ја сам рекао у исказу, ја више стварно, у мене је глава, оволика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема паузе, сведок сада завршава. Сада гледам да видим да ли има разлика још овде, гледам ту да ли има нека разлика.

СВЕДОК "Три": Може ли воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто, све је исто, уопште нема разлика у исказима.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја бих још једну ствар да изнесем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Обавештен сам да је у току јучерашњег дана, а и колико ја видим, данас, да је сведок под псеудонимом «четири» присутан у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај за кога сам јуче рекла да неће сведочити.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Неће сведочити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се уплашио, па, да, уплашио се, знају то неки оптужени.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја нисам чуо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако нам је објашњено због чега, а они то сигурно неко зна зашто, тако да ја не бих у то улазила. Хвала Вам што сте дошли у наш суд. Може да иде сведок. Добро, можете да идете. Довиђења.

СВЕДОК "Три": Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратку ћемо паузу. Имамо још овог сведока.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојмо жртву још једанпут стављати да преживљава.

То је све што имам да изјавим.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза од двадесет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави, након паузе.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Милан Станковић.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА МИЛАНА СТАНКОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станковић Милан, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци исти као они које сте дали код истражног судије?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца Јово, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радите као полицајац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Истражитељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражитељ у Државној агенцији за истраге?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: За истраге и заштиту у Босни и Херцеговини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је у?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сада у Тузли, то је једина разлика, било је у Сарајеву, сада је у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, адреса пребивалишта?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Бијељина, остала је иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све исто.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења Нови Град?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1956. годиште?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води кривични поступак против шест лица, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Оптужени су за ратне злочине учињене на територији општине Зворник у периоду мај-јули 1992. године. Па смо Вас позвали да нам кажете, шта Ви знате о томе. Ви сте дужни истину да говорите. За давање лажног исказа кривично се одговара. То је кривично дело и предвиђена је казна затвора до пет година. Ви сте заклетву положили већ пред истражним судијом, па Вас ја само опомињем даље на обавезу казивања истине пред судом.

Са личним подацима као на записнику код истражног судије, након што је опоменут на текст заклетве, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нам испричате Ви, да ли сте Ви имали неке веза са истраживањем, значи, у току 1992. године, нека кривична дела која су учињена на територији општине Зворник? Изволите. Прво да Вас питам, да ли остајете при оном што сте рекли пред истражним судијом?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мораћете овде због начела непосредности да нам поновите укратко чега се сећате, значи, како сте Ви уопште дошли до сазнања, како сте добили тај задатак, ако сте нешто радили, везано за то? Изволите.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам тада био у Одељењу крим полиције при војсци, значи, не ради се о Министарству унутрашњих послова, нити се ради, значи о органу унутрашњих послова. Криминалистичка служба је била при Источно-босанском корпусу. Тада је Источно-босански корпус имао зону одговорности и над Зворником, значи, регија Зворник. Ја ћу вероватно морати за датуме говорити око, евентуално, покушаћу да се присетим месеца, а самих дана заиста не могу. Четрнаест година је прошло. Заиста никаквих докумената у вези тога нисам имао при руци. Можда неких детаља сам размишљајући после давања прве изјаве, након неколико можда дана понешто је можда нешто искрсло, али оно у фрагментима, што би рекли. Колико се сећам, па, сада да ли је то било баш строго крајем јула или

можда чак почетком и августа 1992. године, ја и тадашњи ВД начелник, мајор Танацковић позвани смо, уствари он је мени наредио да идемо у Министарство унутрашњих послова, тада Републике Српске у Бијељини које било, уствари, један део је био у Бијељини, а један део је био у Сарајеву. Ми смо тада дошли и сећам се, да нас је примио, не знам не могу да се сетим коју је функцију тада обављао, Томислав Ковач, још је неко био заиста са њим. Нисам познавао, пошто сам ја у Бијељини тек на том подручју био два месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, одакле сте дошли у Бијељину?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам дошао из Хрватске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, из Хрватске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, ја сам прогнаник из Хрватске, тако да сам био сам у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражили сте посао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам тражио посао, враћен сам тамо, пошто сам родом из Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, него када сте дошли ту, почели сте да радите?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ту када сам дошао, с обзиром да сам резервни официр иначе био, а иначе сам радио у полицији пре рата сам био истражитељ и руководилац у Хрватској, јесте, тачно да сам ја тада и покушавао да пређем у МУП. Била је молба, али тада сам био при војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само да Вас питам за тај Источно-босански корпус. То је војна формација, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, то је војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које војске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Војска Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска Републике Српске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ту биле на тој територији неке бригаде формиране у оквиру?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, био је корпус, биле су бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су биле, да ли се сећате ту, значи, Ви долазите у Бијељину?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ево овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уствари, да видимо, када Ви долазите и ово када кажете, крај јула, почетак августа?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја долазим крајем јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуна?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Али, то није Бијељина, то су биле локације где је било истурено командно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Терени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Угљевик, тамо Суво Поље, тамо су, места ван самог места Бијељине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а да ли се сећате крајем јуна, како изгледа формацијски сада Војска Републике Српске на том подручју?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Биле су формиране бригаде, мислим да су биле, немојте ме сада држати за реч, не знам датуме, али постоји могућност, значи, да је можда формирана касније, а ја по сећању и у каснијем раду сам навикао на то. Била је прва, друга, трећа Мајевичка, прва и друга Семберска, не могу се сетити нешто је

било у формирању и трећа Семберска, била је овамо на подручју Зворника, није се звала Зворничка, мислим некако Бирчанска, са Б је некако, али заиста, излапило је, Бирачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли сада Бирчанска? Да ли је могуће да је била нека Бирачка?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Бирачка, пре ће бити Бирачка да је била или тако, на то наводи та реч, заиста не могу да се сетим. Ја сам после прешао у МУП, тако да нисам са војском имао заиста контаката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говоримо о крају јуна?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Крај јуна, јули, ја колико знам до формирања Дринског корпуса, пазите, ја сам остао 1992. и два месеца 1993. године у војсци и више нисам био у војсци, него сам прешао у полицију поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сте говоримо о Источно-босанском корпусу и бригадама у саставу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У то време то је била зона одговорности Источно-босанског корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после је био Дрински корпус?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, Дринског корпуса, значи и сам Зворник је прешао у зону одговорности, значи, Дринског корпуса, мислим, није више био у зони одговорности Источно-босанског корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А поменусте, тада још није била Зворничка, да ли знате када је Зворничка бригада формирана?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Била је, у Зворнику је била бригада мислим да се звала тако, Бирчанска, Бирачка, не могу се заиста сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, да ли се сећате, тада чијег имена не можете тачно да се сетите, Бирчанска или Бирачка, да ли је имала седиште команде у Зворнику или негде близу или, како?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је то на улазу било у Зворник, у некој згради. Пазите, ми нисмо ишли у команду тих бригада, ми смо контролисали значи војну безбедност и крим. службу при тим бригада, ако је постојала, али, углавном, то је било, у бригадама је то било при војним полицајама, да ли разумете и безбедњак је тај који је контролисао, значи, безбедњак, официр безбедности на нивоу бригаде је постојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваше радно место је било баш?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У корпус, у седишту, крим служба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крим. служба при корпусу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте, ту имате неколико истражитеља, имате, пазите, у то време све је то било у формирању. Чак нису била ни војна тужилаштва, војно тужилаштво није било формирано у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао суд? Ко је за вас био, ако истражите нешто, коме подносите пријаве кривичне или како?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У почетку је дошло до проблема лутања саме кривичне пријаве, значи, отишла је на цивилно тужилаштво у Бијељини, а месна надлежност је практично Зворник. Па се формира тужилаштво војно, па онда се пребацује на војно и ја заиста даље не знам шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је у Шеховићима била нека бригада, седиште?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Била је, у Шеховићима бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се та звала, да ли знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста не знам, не могу се сетити, мислим. У то време сам знао сигурно. Велики је простор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ваши ти истражитељи у оквиру војне полиције, да кажемо?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Су функционисали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је било при, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При војној полицији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Али, постоји командир те крим. службе, а он је одговарао начелнику, практично, оделења безбедности, значи, не знам, то је та органиација, тако је била. С тим што сам ја тада практично убрзо прешао у само Одељење безбедности, управо негде почетком августа. Радило се о томе што није било кадра, знате, и онда су они углавном, те предмете, било је ту пуно самоубистава, рањавања, из нехата и тако даље, у самим јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте формално припадали баш војној полицији, формацијски ту Ви, као истражитељ тај?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, ја тада, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је Вама тада био надређени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Надређени ми је био начелник Одељења безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он звао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, био је ВД, само да не буде грешке. Био је ВД Душан Танацковић, мајор Душан Танацковић, са којим сам ја управо ишао у просторије МУП-а. Уствари, то је било у просторијама станице Јавне безбедности Бијељина, јер мислим да тада још увек није био формиран Центар јавне безбедности Бијељина или Центар служби безбедности у то време. Мислим негде почетком августа долази Томић, не, Тодоровић, пардон, Тодоровић Миленко, али остаје кратко, месец дана и поново постаје ВД мајор Душан Танацковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Вуковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Вуковић је био, Вуковић, мислите у Одељењу безбедности корпуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ту да је радио са Вама?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Био је Цвијан Куртума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Драго Вуковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Драго Вуковић је, е, да, Драго Вуковић је у Државној безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ДБ?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, Државна безбедност. Мислим да је он управо био са господином овим Томиславом Ковачем, Томом Ковачем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви и Танацковић'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Када долазимо ми у просторије полиције у Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали, када сте кренули, зашто, ко Вас зове, зашто идете, шта се ту?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, само је мајор Танацковић рекао да идемо тамо да се договоримо у вези преузимања неких похапшених, а сада, пазите, ту сада и јесте проблем, у чијој си надлежности – да ли цивилне полиције, да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали нека правила, како то решавате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Проблем је у томе био, што је било доста тих људи, неких добровољачких јединица, које практично, војска није признавала, ни полиција, и то је тако, нико не зна чији су. Стигла је једном депеша да све те такозване паравојне формације морају да се расформирају, растуре, да се утврди јесу ли учинили кривична дела, а ако јесу, да се то процесуира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то отприлике стигло у односу на тај Ваш долазак?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је била нека депеша од Главног штаба, али верујте то је тај период негде, тај летњи период 1992. године, јер нису хтели да се стављају под команду Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одакле стиже депеша?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Из команде, из Главног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске Републике Српске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се сећам да је било сигурно тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да морају да се ставе под команду?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Или под команду, или ако нису држављани БиХ, да се враћају у државу одакле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је Вама познато, ту на терену, на територији општине Зворник, да ли су биле тада борбе, крајем јуна? Ви долазите, кажете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, мислим да се спомиње тамо, да смо ишли преко Црног Врха, ту је било пресецања, када смо одлазили у контроле по овим конкретним предметима у ове бригаде које су биле на терену. Ишло се и у Шеховиће, ишло се и, значи, на подручје Зворника, на подручје Милића, подручје, овамо Брчког, Пелагићево, Угљевик, Лопаре, зависи где су биле бригаде и где су се предмети појављивали, које смо ми требали обрађивати. Борбе су, знам тамо негде према Шеховићима, овамо према, од Угљевика према Прибоју, Лопарама, то рубно где су биле линије разграничења, боље речено, где су биле додирне тачке, ту је било борби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, Ви долазите крајем јуна у Бијељину?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да. Није то Бијељина, уствари, тада сам дошао у Суво Поље, где је већ била команда корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада кажете, крајем јула, а можда почетком августа се дешава ово што нас занима?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, да видимо сада, то од момента када Ви долазите, па до тог тренутка, јесте имали такве неке послове, да нешто истражујете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за неке догађаје?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, да, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, не мислим у јединици између то, што кажете, самоубиства или рањавање, овако нешто на терену?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тада немате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ово је први случај био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први случај?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте добили некада неку пријаву, да ли Ви покривате сада и Зворник као истражитељ? Имају ли они неке своје такве пандан Вашој организацији у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, нама ти извештаји везано за безбедносну ситуацију и саму безбедност, значи, стижу од официра безбедности из бригада. Свака бригада има своју зону одговорности. Што стигне нама, ако се процени, значи да има потребу да ми одавде идемо тамо, онда ми идемо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је стигло нешто тако до краја јула?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко сазнање да се дешавају нека малтретирања, да се људи затварају, заточавају, јесте тако нешто знали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не, од стране, пазите, то, ми поступамо по ономе где кривична дела чине припадници војске. Није проглашено ратно стање. Цивилне власти су биле те које су у бити, изнад. Пазите, било је сукоба унутар саме Бијељине, напада војске на полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде у предмету да је општина Зворник прогласила ратно стање. Имамо одлуку такву. Јесте Ви знали за то?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја заиста не знам, не сећам се, не знам, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само мало тако да направимо увод, да ли знате, уствари, какав је однос сада полиције цивилне са том, на пример, станицом Јавне безбедности у Бијељини? Цивилна полиција је, на пример, из Зворника, ко је ту сада, има ли ту на нивоу, како то иде, тај хијерархијски однос, ако Ви знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Центар јавне безбедности, односно Центар службе безбедности није био формиран. Он је негде формиран тек можда у десетом месецу 1992. године, у Бијељини и тада је тек покривао и Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви малопре рекосте станица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: А до тада су биле станице Јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та станица Јавне безбедности у Бијељини, ако Ви знате, била надређена овој у Зворнику или су биле две?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Није могла бити надређена, то су паралелне станице Јавне безбедности биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паралелне?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да. То је практично, центар је био у формирању, јер су они припадали некада Центру службе безбедности Тузла, пре рата, колико је мени познато, јер ја сам радио на подручју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у то време, крај јуна, јуни или јули, да ли је била и даље у Тузли команда?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нема, то је све, тотално у ратном стању, боље речено, у сукобима, ајде да не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није више била тамо?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, никаквих више веза није било по тој линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која би онда била следећа по тој линији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Следећа би била МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Републике Српске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте. Ту су била нека, нека истурена места, да тако кажем, у самој Бијељини, а седиште је вођено све до 1998.-1999. године у Сарајеву, барем по печатима и администрацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Зворнику, да ли је било исто нешто као у Бијељини, да Ви знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Касније је формиран Центар служби безбедности, па после тога Центар јавне безбедности. Када кажем служби, укључена је у организацију Државна безбедност, а када кажем Центар јавне безбедности, значи, само Јавна безбедност, а Државна се издвојила. Имала је своје центре касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, како је устројена та полиција у Зворнику била у то време?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У то време, заиста ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Бијељину знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте рекли Станица јавне безбедности што је била у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Станица јавне безбедности, то знам да је била негде до десетог месеца. Пазите, станица остаје, али се само формира Центар, који ће покривати већи број станица јавних безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та Станица јавне безбедности, да ли је Вама уопште познато у јуну, јулу, имала је и да ли је имала неке ингеренције или уопште контакте са Станицом полиције у Зворнику? Да ли сте Ви икада нешто чули или имали у поседу можда неки документ који би указивао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Контактата је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А однос, надређеност, подређеност?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У том периоду, колико ја знам, што се тиче јавне, не, а што се тиче државне, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за јавну Вас питам?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: За јавне, заиста не бих, мислим да не, мислим да не. Мислим, нисам радио тамо, нисам никада радио ни у станици, ни у центру. Када сам прешао, прешао сам из Министарства унутрашњих послова, тако да заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах, значи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, Ви долазите, нема војног тужилаштва, нема војног суда?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, у формирању је тек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У формирању?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јер управо смо вршили провере за тужиоце и судије, мислим, то управо ради орган безбедности и то је тај период, мислим да смо то радили у току седмог месеца и формира се Тужилаштво у Бијељини, а формира се после тога и у Зворнику. Чак мислим да је касније у Зворнику, сада не знам како је то ишло по војној хијерархији, заиста, било више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било више у Зворнику, али то је касније?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, то је каснило било, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А цивилно судство и тужилаштво, да ли је то било?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја мислим, колико је мени познато, било је општински, односно основни и окружни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радио, да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радио је суд за време тог, да кажемо?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да. Радила је и Тужилаштво и суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви онда радили до овог кретања са Танацковићем, те, кажете, послове у оквиру бригаде, значи, та убиства, самоубиства из нехата и то?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да. Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили до овог, какве сте, да ли сте имали пуно посла, да ли је било ту предмета? Какве сте предмете обрађивали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, било је убистава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, из нехата, онда самоубиства.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесу, између припадника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру бригаде?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У оквиру бригада, јединица, на линијама, у војњи, враћају се са линије, испадне бомба, експлодира, рани њих неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било случајева?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Вршења увиђаја, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било случајева да имате да обрађујете неки предмет где су ти војници вршили нека кривична дела над неким другим неприпадницима, да кажем, војске, над цивилима?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали тога?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, нисам био сам, било је још три, четири истражитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко такве ствари имао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сећам се, сећам се да је било у Бијељини, пријавили су неке војнике за одвожење возила, технике, било је пријава за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од цивила одвожени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Од цивила, од грађана, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, јесу то и ти пријављени и ти оштећени били исте националности или не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не, не, били су, били су Муслимани, Бошњаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оштећени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, сећам се. Било је, нормално и Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пријављивано да су убијани неки цивили на тој територији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Касније, до тада, до тада, јесте, био је случај, био је случај у Бијељини, али мислим да је то било пре него, немојте ме сада држати за реч, него што сам ја дошао на ову позицију. Убијен је Муслиман у стану или у кући и неки новац, али то је одрадила, били су као припадници војске, али то је одрадила цивилна полиција, цивилна полиција. Однели су новац из куће, један део новца је пронађен, била је ту и супруга и деца, њега су убили пред породицом ту. Пазите, то је све сећање, ја заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је у том периоду, јесте Ви чули да је тај Зворник пао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу месецу, да су биле борбе за Зворник? Јесте знали то крајем јуна када сте дошли у Бијељину?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Како нисам знао, нормално да сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас питам. Јесте чули да је у периоду мај-јуни било неких убијања, лица Муслимана на територији Зворника?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, било је приче и то је требало да одради полиција, Јавна безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова, цивилна?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, да, они су их похапсили, практично те и онда су нас позвали. Само ми ни дан-данас није јасно, зашто су издвојили једног човека да га ми обрађујемо, а све остале су они обрађивали. Само су издвојили Душка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причамо када Ви сазнајете то крајем јула? А питам Вас раније, на пример, крајем јуна, када сте стигли, да ли сте чули шта се дешава у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, чује се то посредством колега, посредством.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули, на пример? Јесте чули да тада у то време постоје неки логори за Муслимане на територији општине? Ево, ми овде имамо конкретно такве неке догађаје, људе који су заточени, убијани, чак и неке, на стотине људи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скупљани из села? Помињу сведоци. Када сте Ви чули, ако сте чули?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Долазило је то кроз одређене извештаје, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмене или овако усмене?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, било је и усмено и писмено. И ми смо, ја сам сам писао неколико извештаја и за поједина дешавања, не само на подручју Зворника, на подручју посавског дела тамо Брчкога, Шамца и тако даље. Све се то прослеђује према, јер имате реферисање. Не идем ја, али иде тај руководилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте Ви та сазнања добијали, пријаве?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је чист полицијски посао, рад на терену, од ових официра безбедности, од, некада и војника, зависи са ким контактирате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је постојало неко место Дом културе у Челопеку, где су се дешавала нека убијања?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Причало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут чули Ви? Да ли је то било пре овога када долазите са Танацковићем или први пут тада?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Било је приче пре тога. Било је приче пре тога, да су неки аутобуси скренути са, то је извештајно ишло према, значи, команди, у ком облику, како, ја нисам био на реферисању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви лично имали у рукама неки такав извештај?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то извештавао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Извештава значи начелник, обезбеђује начелника одељења, он иде на реферисање по позиву код команданта корпуса, односно код неког ко мења команданта корпуса, начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сазнајете, Ви сте у Бијелини, од кога Ви?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, опет нисте разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте Суво Поље и то, Угљевику?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ми смо једно време били у Сувом Пољу, једно време у Угљевику, то су објекти били, неке школе, месне заједнице и тако даље где

смо ми били смештени. Бригада је поприлично, ја сам набројао, заборавио сам и прва Посавска и друга Посавска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нас конкретно интересују на територији општине Зворник. Нисам Вас схватила, у којој форми и на који начин Ви први пут сазнајете да тако нешто постоји? Одакле стиже информација, ту од Вас где сте Ви или из Зворника, и од кога, ако Ви знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја нисам, кажем, нисам био руководиоца, нисам сам радио и нисам имао ја Зворник као Зворник у надлежности. Чак, штавише, ја сам више покривао овај западни део. Чак, штавише, јер тај терен боље познајем. Ја у Бијељини први пут сам се задесио 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, да дођемо онда на ово. Како онда Ви добијате, кажете, Ви и Танацковић, вас зове, ко, да идете у СУП?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Станицу јавне безбедности?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мени је Танацковић то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да идете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да идемо у МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: На неки договор, састанак око преузимања неких лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само преузимање лица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да. Да ли ће бити једно, двоје, заиста не знам, али смо тада знали да су припадници специјалне јединице полиције похапсили одређен број људи на подручју Зворника. Мислим да су их звали «Жуте осе» или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, које су то специјалне јединице похапсиле, полицијске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Полицијске, полицијске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле, где је њихова команда, тих специјалних?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тада су смештени били у Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су специјалци из Бијељине?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, сматрам да су они на нивоу МУП-а специјалци, да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је било седиште, на нивоу МУП-а тих специјалних јединица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сада не знам када су тачно преселили се на подручје Јање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Јања је код Бијељине?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, да, то је десет, дванаест километара од Бијељине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што смо ми овде чули да су неки специјалци са Пала, тако смо чули дошли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Зато Вам кажем, МУП је, седиште је званично административно било на Палама и писало је стално Министарство унутрашњих послова Републике Српске, мислим српско Сарајево, тако је писало, а и кабинет и министри су били и тамо и овамо, и у Бијељини и на Палама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ти специјалци који су их ухапсили, одакле су?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста тада, заиста нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли на тај састанак?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ми смо дошли, ево, пошто сте ме именом и презименом подсетили, мислим да је био господин Вуковић, Томо Ковач, можда је био још неко, не могу да се сетим. И тада су рекли да имају човека кога требају да предају нама у надлежност. Ја знам да сам се тада супротставио, рекао сам, је ли он војник, је ли он припадник војске, има ли какав доказ да је он припадник војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били надлежни само за лица која су припадници војске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да истражујете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, искључиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они шта кажу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сећам се да ме је господин Ковач питао, Ви, каже, Ви нисте војно лице, Ви мора да сте нешто друго и тако даље, зато што сам поставио такво питање, јер ипак начелник није поставио него ја. Ја саму рекао да, ја сам иначе инспектор, полицајац од раније и на том се отприлике завршило. Као, Ви морате преузети, ипак је он био некакав као припадник војске, није сигурно као полиције, није грађанин, у том смислу, ја не знам ни сам договор даље како је текао између Танацковића и господина Ковача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте Ви присуствовали том састанку са Ковачем и са тим?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесам, с тим што мислим да су господин, пошто је речено да ја одем до неког инспектора, не могу се заиста сетити имена тог инспектора, нисам људе ни познавао, пазите, заиста нисам људе познавао. Отишао сам да преуземо, а они су остали још увек у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова двојица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Господин Танацковић и ови, с тим што је било, ето, још неких неформалних разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли кажу они, зашто да преузмете то једно лице из те формације «Жуте осе» и каква је то формација, шта је то, ти који Вас зову?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста детаља се не могу сетити, заиста, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажу, преузимате га, шта да радите са њим?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да ми извршимо саслушање тог лица, обраду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на које околности, да ли Вам дају неки папир, документ на основу кога Ви знате шта је тај, за шта се сумњичи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако га нема у предмету, онда вам ништа нису дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате на које околности, шта да истражујете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Они су нама, мислим, дали службену забелешку и нешто, ако има у предмету, сигурно је тако било. Они су рекли да је он починио нека убиства, па чак и нека кривична дела везана за имовински криминалитет, да ли, било је ту нешто као отимање возила или малтретирања, било је сумње и на та силовања и тако даље, уопштено је то било генерално. Кажем, није ми било уопште јасно зашто издвајају једног човека, ако има не знам колико их је било тада у притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу они рекли, колико је тих лица ухапшено? Где су ухапшени, у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, ухапшени су у Зворнику и доведени у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада ту треба да их испитујете? Не знате број?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја мислим да су они њих испитивали већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Већ, пре нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те, неке?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су рекли, осим тих, ко, зашто још?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је било у питању још неко силовање, да ли сада, неке медицинске сестре или тако нешто, не могу сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки заробљеници, нешто да ли су помињани, затвореници, убијање?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: , Да, да, да, тада, пазите, то је речено у начелу, генерално. Све остало сам ја кроз разговор са њим што сам написао, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте знали, како сте знали шта ћете да га питате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, ишли смо редом, од његовога ступања, доласка у Босну и Херцеговину. Он је, мислим да је покојни, је ли тако, читао сам у новинама, за покојнога Вучковића, говорим за њега. Само смо њега тада добили. После смо молили да добијемо и брата, чисто да обавимо разговор и са њим, ради расчишћавања неких ствари и то смо на једвите јаде добили, кратко време је било, датум не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте тражили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, од полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто од полиције у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису хтели да Вам дају брата његовог?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нису хтели више никога да дају. У том периоду тада, пазите, ја говорим моменат када преузимамо покојнога Вучковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада, није ми јасно, за тог покојног Вучковића, Ви сада добијате лице, да ли Ви знате, да ли Ви од њега добијате информације само оне које Вам он каже када је дошао и шта је радио, или Ви имате нешто што ћете њему предочити?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се заиста не могу сетити, да ли је постојала службена забелешка. Углавном, знам да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам предају лице, они кажу, шта се том лицу ставља на терет, зашто се он сумњичи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, морало је бити улазних података, не би га без везе предали, у сваком случају, нити бих ја могао кренути у разговор са њим без. Мислим, пазите, протек је времена огроман. То је број један. Број два, морате схватити, Ви гледате са овог аспекта, када држава функционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ми гледамо са оног са којег можемо.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тада у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, имамо у виду и тај фактор.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Време је безакоња, тотално. Ја сам после тога свашта преживео, па не треба да, тешко је то испричати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због овога?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, између осталог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, ја сам Вас прекинула. Значи и Ви сада, где затичете тог Вучковића?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Преузимамо га из притвора неког инспектора, одлази доле у притвор и изводи га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама ту у?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У згради ми га одводимо онда у просторије где смо ми били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше војне, значи, просторије?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада није више при станици Јавне безбедности?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Преузимамо га, практично, иако ту није било седиште корпуса, у гарнизон у Бијељини, који је у граду. А седиште корпуса, тада у то време није било ту, него је још увек било, мислим у Сувом Пољу, али, мислим, то не мења ствар. Почињемо тада разговор отпочетка, значи, његово ангажовање, на који начин и како, мислим да ли је то описано, ја заиста нисам имао, од тада када сам то написао, проследио према Тужилаштву. И ту је било проблема око прослеђивања, колико сам могао да учиним. Пазите, немате ни крим. техничара, немате ни могућности доласка до сведока, јако је тешко. То што је, практично, написано у том документацији то је тако. Ја се сећам да сам касније сазнао и био сам, мислим у станици Јавне безбедности, у станици Јавне безбедности Зворник и ту сам, ту су ми некако јављено, заиста не знам како, знам да сам тамо дошао и да сам затекао неколико људи који су били у Дому културе смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада након овог обављеног разговора?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то прошло времена, да сте Ви отишли у Зворник?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тешко ми се оријентисати, али, не могу се сетити сада када сам ја почео са њим, мислим да сам почео почетком августа, да му је одређен био притвор, да је био у притвору, значи, војном, тамо код војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Вучковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Говорим о Вучковићу, да, о покојном Вучковићу, значи, не говорим о брату, него говорим о покојном Вучковићу, Душку, званом Репић, не, не, не говорим о Војину, говорим о покојном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О покојном?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате имена њихова?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Душко, ево сада је неко рекао Војин, мислим да је Војин. То је брат који је, практично, наводно командовао том јединицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте схватили Ви, зашто то опирање да се они сви, или већ ти, кажете, више их је ухапшено?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Политика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Политика?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: А шта друго да кажем. Ја сматрам да сам професионалац и тешко је бити професионалац у неким временима када сви знају чија је надлежност, како треба да иде. Пазите, немате ни могућности ни ослонца. Могло се десити да дођете код човека, тражите да да изјаву, неће да да изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте успели да обавите разговор са тим?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, неколико разговора јесам. Знам да су ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучковићем и то?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, са Вучковићем сам разговарао. Он је неке ствари директно причао и сам, хронолошки. Колико се сећам, одмах сам видео по

његовој, барем, изјави, јер то нисам могао да проверим, да је он сам, сећам се, од служења војног рока, чини ми се да он није војску ни одслужио, да је почео, да је враћен из војске. Говорим о ЈНА, значи редовно служење војног рока пре рата због неких проблема психичких и тако даље. Мислим, ја не могу сада да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је деловао тај човек, у разговору са Вама?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, знате како, причати о догађајима и почињењу нечега, како је он заиста причао, мислим да здрав разум не може тако да прича. Не могу ја сада да тврдим да ли је човек био наркоман или није или да је имао неки психички поремећај, ја нисам лекар, али сада то понашање је заиста било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он већ био у том притвору, када сте Ви кренули са њим да разговарате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знам да сам и на то одреаговао. Били су више од три дана, што значи, да је истражни судија требао да им одреди притвор. Не знам заиста шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на цивилни?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Говорим за цивилну полицију, да. Сећам се да сам тада одреаговао зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема решења?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, зашто у року од та три дана, нормално тада по старом Закону о кривичном поступку полиција је могла одредити притвор до три дана, колико се сећам. Мислим да је то било прекорачено, па сам на то одреаговао. Али, добро, ми смо га преузели, касније је њему одређен притвор месец дана овамо. Заиста не знам ни како је изашао из овога притвора у војсци док је био. Наводно после сам чуо причу, буквално се и шетао. То је све прећутано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Бијељине?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, из војног притвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из војног притвора?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, то када сам ја завршио обраду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега пустио, како, ко му је укинуо притвор?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Јесте Ви неко решење доносили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Решење о нашем притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О задржавању?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: О притвору мислим да је било решење, притвор до три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да Ви сте били истражитељ?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Стари исто закон, да, истражитељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По старом ЗКП-у?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: А проблем је био, кажем Вам, не постоји војно тужилаштво, не постоји војни суд. Значи, немате овамо ни истражног судије, нити имате тужиоца. Оглушује се цивилно, зато што смо ми поднели кривичну пријаву, тада се кривична пријава се подносила и онда је то било, сећам се да ме је тужилац једном позвао, женска је, могу погрешити, могу погрешити у имену и презимену, заиста, па је управо питала, зашто су нама проследили, када се као ради о војном обвезнику. Ја сам рекао нека иде, нека се процесуира, сада, док се не оснује тај суд, шта да се направи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно Тужилаштво цивилно у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У Бијељини, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, то је било после. Шта сте још урадили? Ви сте са њим обавили разговор?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: После обављеног разговора са њим, ја сам покушао на терену да пронађем неке, на подручју, значи, тамо тих села Дивича и подручје Зворника, ја заиста не знам ни та села, сада овако, покушао сам да пронађем оне чуваре, да покушам обавити разговор са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега чуваре?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, чуваре у том Дому културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте сазнали о Дому културе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам дошао у Дом културе, ја када сам дошао на лице места, Дом је био, практично, врата су отворена, доле су лежале ствари, одевни предмети. То ми је остало у слици и чак, могу да Вам кажем, да је још било крви на зидовима и доле посушена. Мислим, ајде да кажемо, материја која асоцира, нисам ја вештак, нисам вештачио, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је још, шта сте затекли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Прљаво је било, отворено све, а нико то није обезбеђивао, нити било шта друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте још унутра нашли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, заиста се не могу сетити, ако је нешто записано, то је сигурно тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немамо записник о увиђају. Да ли је прављен неки увиђај?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, није прављен увиђај, када нисмо имали ни крим. техничара, а камоли шта друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте још видели у тој просторији? Колика је, каква је та просторија, колика је та просторија?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, сеоски Дом културе, сада, из ове перспективе, заиста. Ја сам први пут дошао ту у ту зграду, пронашао, уствари, питао где је, шта је, како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали шта тражите?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, из разговора са, из разговора са покојним Вучковићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Испричао је он до у детаље неке ствари, мислим, испричао је, да ли, колико ту свега има истине. Ја сам покушао нешто да утврдим, колико има истине, пронашао сам још неке људе, разговарао са њима, обавио разговор, мислим да то има, да ли кроз забелешку, кроз изјаве, заиста или је то у рукопису, заиста се не могу сетити, заиста, проток је времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту, када сте дошли у тај Дом културе, то је место Челопек, близу Зворника?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ту са неким обављали неки разговор, од мештана, да ли је ту била нека стража, полиција, поред тог Дома, шта ту има?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Када сам ја дошао, није било никога, врата отворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сами ушли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сам ушао, погледао, онда сам, мислим, неко је ту суседни неки сокак или нешто слично, нашао сам неког човека који је био чувар ту. Човек је јако тешко причао, није смео да прича. Мислим да чак нисам од њега могао да сачиним службену забелешку или не знам да ли сам узео од њега изјаву или нешто слично, не могу да се сетим. Не знам ни имена више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тог Дома, јесте још негде ишли на територију општине Зворник?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, био сам у Зворнику и тамо сам пронашао, мислим у станици или је зграда до станице, људе који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станица полиције?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, који су били у Дому културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте сазнали да су ти људи ту?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, заиста се не могу сетити, да ли је неко јавио. Јако мало се комуницирало активно. Пуно је више било телефоном или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви дошли у Зворник, значи, прво у Дом, а после у град, ко је Вама био контакт ту, са ким Ви сарађујете, коме се јављате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Дошао сам, ја сам мислио да је тај Дом још се обезбеђује. Питао сам људе, када сам видео шта је и како је, пошто сам имао нека имена од чувара, заиста сада не могу да се сетим на који начин смо добили, пазите, не знам, потражио сам, знам човека, нашао сам кућу, са човеком сам разговарао. Човек је више онако у страху. Видео сам да човек зна, да човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је ту стражар?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са колико сте таквих људи разговарали? Да ли се неког имена сећате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу се сетити, заиста се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, кажете, не знате од кога сте добили информацију да су они у граду, ти људи који су ту били, неки?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Није се то десило истога дана, можда је био проток, можда дан-два, заиста се не могу сада оријентисати, али знам само да сам отишао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јавио се полицији и они су дозволили да обавим неколико разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте тражили ту дозволу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Од руководиоца станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тада?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста не знам. Добио сам и тада сам разговрао са неколико људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте те људе затекли, шта они сада ту раде? Да ли су они то неки затвореници или људи ту седе по својој вољи, како? Јесу ли рањени, јесу ли читави, здрави, живи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сећам се добро и то ми је остало у сећању, дубоко урезано, том човеку је било одсечено ухо. Не могу се сетити које, лево или десно, оно баш до, што кажу, до лобање. Мислим, касније сам нешто премотавао, да се ради о Енесу, Чикарић или тако некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега сте ту нашли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, ја се не могу сетити да ли су полицајци доводили мени у канцеларију. Мислим да ће тако да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, одакле су доводили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ту из зграде ту негде, из станице Јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је у тој згради?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Станица јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта раде ти људи у станици Јавне безбедности? Да ли је то неки затвор, притвор?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, у облику притвора, изолације, чега ли, заиста не могу се сетити у ком су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да су то нека лица која су била у изолацији, како се то тада звало?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тада се тако звало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сам ја знао.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Те поједине логоре, као што је било у Бијељини, Батковићу, као што је било, звали су изолација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу та лица ту затворена?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та што су у изолацији? Како би то сада превели? Јесу то неки затвореници или шта?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, по мени, чим је ограничено кретање, то је врста притвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим тог Енеса, јесте још са неким разговарали од тих лица из изолације?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, од Енеса, када сам разговарао, он је испричао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је он рекао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Детаље не могу, али оно, знам да је човек рекао да је био у несвести када му се то десило, да је тучен пре тога, да га је овај Репић, сада се не могу сетити, да ли је тада дошао са неким или је био сам, тих детаља се заиста не могу сетити, што је написано, тако је сигурно. Мислим, нисам ништа ни додавао, нити одузимао. Ударао га је дршком од пиштоља, чега ли, по глави и он тврди да га је посадио на столицу, нешто је тражио од њега, да ли за некога исто да нешто певају, да, ту песму, о њему, а не знам сада, не знам речи, не могу да се сетим, али знам да је тако нешто било и да је као после тих неких удараца по глави, да се он онесвестио, тако је изјавио. Ја сам рекао, говори слободно, испричај слободно. Ово ће се процесуирати. Видим да је човек био у страху и чак када је рекао да је био у несвести, када се освестио, да му је глава била замотана, крвава и тако даље, да нема уха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он није био свестан када му се то догодило?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, ја то не знам, он је тако рекао, ја заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је тако рекао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, што ја сам, можда човек од страха није смео да прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао, ко га је пре тога тукао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, рекао је, да рекао је да је покојни Репић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само он?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Извео га, заиста тих детаља се не могу свих сетити, што је написано, опет стојим иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада га је терао да пева песму?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, пазите, у више наврата су долазили њих неколико и терали их, између осталог, да певају песме, да, малтретирали су их, тукли, пуцали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није био сам тај Репић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, па било их је више, у више наврата су и долазили. Можда је он некада и био сам, али, не могу се сетити свих детаља, а долазио је и са неким лицима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим Енеса, да ли се сећате још неког имена од тих оштећених, да сте Ви причали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Било је још који су, између осталог, испричали и тај догађај око Енеса, мислим да сам то задокументовао. Ја се заиста не могу сетити имена. Можда када би се подсетио нечега, заиста, не бих могао препознати те људе, то је протек времена огроман

Констатује се да бранилац, адвокат Мирослав Ђорђевић напушта судницу, и да ће га у наставку доказног поступка замењивати адвокат Драган Ђокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте узели изјаву од тог Чикарић Енеса? Ми смо овде чули да се он, нажалост, није појавио међу живима након свих ових година. А у тој службеној забелешци коју сте Ви сачинили о обављеном разговору са њим, као грађанином, Ви сте овде рекли, да, са Чикарић Енесом, помиње се још неки надимак. Да ли се Ви сећате да је Енес још нешто помињао, да је још неко њему нешто учинио нажао или био ту када се њему нешто дешавало?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислите од ових што су долазили са Репићем или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, ако се Ви сећате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Детаља се не могу сетити, али вероватно, ако стоји, то је сигурно, али ја нисам, кажем, ништа измишљао, једноставно то је било и ја сам то написао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био вољан да разговара, Енес?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мени је деловао у страху да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је ту још увек био затворен?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, кажем, био је са том групом. Ја се сада не могу сетити колико их је било. Неки нису хтели никако да дају изјаве. Мислим да су, уз Енеса да су још двојица, тројица, не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо белешку о изјави Капичић Муриса?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Онда је то, да, онда је то то. Знам да су, један или два исто описали и сам догађај око Енеса и још неке друге догађаје о уласцима и изласцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тај Дом културе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, али ја заиста се не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да ли је причао, чиме су тучени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знам да је поред, наводно, некада је долазио само са ножем, некада је долазио са аутоматском пушком. Знам да се спомињала полуаутоматска пушка, знам да се спомињао пиштољ, да ли је палица била, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињао да су нека лица одвођена из Дома културе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, и одвођена и мртви побијени који су били, да су одатле вожени и да су ови остали морали да их утоврају у камионе, ето тако, мислим, заиста, ја опет кажем, још једном детаља, што стоји ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам значи нешто Видовдан 1992. године, везано за догађаје у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, тада је, сада не знам да ли је сам дошао или са неким дошао, да, тада их је терао да певају и тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то сазнајете, то што сада причате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је један од ових, како сте рекли, Капичић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капичић Мурић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да су они то испричали, али мислим, нисам сигуран сто-посто, али мислим да је о томе причао и сам Вучковић, о том Видовдану и о доласку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам говори нешто Жуна, Бобан, тако нешто, нека имена?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим, Жуна, Бобан, Жуна и Бобан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је због њих баш нешто он њих наголио, мислите да су долазили. Мислим да нису та лица долазила, него да је он нешто испитивао неке затворенике у вези те двојице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих лица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Чини ми се да, али опет кажем не могу детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви до краја добили само тог Вучковић, тог Репића или још неко лице које је било осумњичено за те догађаје?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, само њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо још неке Ваше службене белешке о овим разговорима са лицима, а те изјаве Вам не можемо предочавати, односно садржину, будући да су та лица код нас сада оптужени, а Ви сте са њима обављали разговор. Да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Можда касније, значи, не када сам преузео Репића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, касније.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам и са Војином обавио разговор, али ја не знам колико дана касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вам је тај Војин или овај Репић помињали имена лица, односно Репић да је са још неким лицима улазио или неке њихове надимке?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте, спомињао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је помињао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам тражио некаква лица, сада не могу да се сетим да ли, мислим да сам и пронашао, да ли су они тада били у притвору или сам

неке друге, заиста се не могу сетити. Знам да сам на овом првом саслушању, надимак Босанац и Лопов, али опет имена се ја заиста не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте та лица нашли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам, заиста не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде 05.08., службена белешка да сте обавили разговор у вези неких догађаја. Кажем, они су код нас оптужени, па не можемо да Вас питамо, шта су Вам они говорили према одредбама процесног закона.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Схватам, али заиста се не могу сетити ни где сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Закон забрањује, али не сећате се нешто више?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не сећам се ни где сам их преузео, ни како сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тих лица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, ко је њих помињао, да бисте Ви уопште имали потребу да са њима, осим тог Репића?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако је разговор обављен са овим чуваром и са овим из Зворника, мислим, ја само закључујем, датумски пре, онда сам добио од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте поднели против тих лица пријаву Ви, тај Лопов и Босанац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: И то се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А против тог Вучковића?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да јесам, проследио сам тужилаштву, да ли у облику извештаја о кривичном предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оном цивилном, тој жени, што кажете да је она питала зашто?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за та два друга лица што сада смо рекли, јесте утврђивали, јесу и они били војна лица, па подлежу под то војно правосуђе или су били цивили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, ако сам обавио разговор, као што је у забелешци, заиста се не могу сетити. Не могу се сетити ни ликова, ни имена, то што стоји, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говори име Лазић Миленко? Кажете, са неким стражарима сте обавили разговор?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тражили да они пишу писмене изјаве у то време, то је тако било по закону, сећате се оно, да пишу писмене изјаве и осумњичени и сведоци?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: По ономе закону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Својеручне изјаве, да ли се сећате? Е, па имамо две својеручне изјаве Лазић Миленка и Бојић Аце. Да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако су у рукопису, онда да, ја сам тражио да они напишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда Ви тражите па оно класично као што се радило?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Неко неће да сам напише, или једно или друго. Ја сам иначе увек покушавао да у рукопису добијем изјаву, чисто из праксе из бивше СР Хрватске, јер се другачије третирао у односу на сачињену службену забелешку о обављеном разговору. То је опет ствар судске праксе, али тако је било, док је

пракса у Босни била обрнута, чак штавише, углавном је службена забелешка о обављеном разговору. Некада се ставља под наводнике, а некада се само преприча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекло лице!

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте дошли до тих стражара, кажете малопре, то је било тешко нешто да се са њима прича?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знате шта, ако можете замислити ситуацију сада да немате КФОР-а на Косову и да Вас неко пошаље да тамо нешто истражујете, а пуца се. Ето, ја не знам како да Вам појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли се пуцало у Зворнику у августу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, када кренете ноћу, нормално, не знате ни одакле се пуца ни ко на кога пуца, а те неке групице, те формације, добровољци оданде, добровољци одавде, ако Вам кажем да је на касарни, у самом центру Бијељини било напада од других неких јединица, те страначких, те оваквих, те онаквих, мислим, то је јако тешко описати, то је. Имате ситуацију полухаотичну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили нека сазнања о вођењу неке евиденције спискова тих лица која су била заточена, па евентуално, да ли сте то тражили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесам, тражио сам то, ја заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде неке извештаје смене страже, ево ја ћу Вам то показати.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште изузимали неке писмене доказе, било из Дома културе или?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да су неке распореде или нешто, да ли је била нека свеска или нешто, да сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, где је била?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да ли сам код некога пронашао чувара, да ли у станици Јавне безбедности, сада не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће, да видите овде, да ли је могуће да је то овако нешто? Можете да приђете?

Констатује се да је приступио бранилац, адвокат Миломир Шалић.

Констатује се да се сведоку предочавају извештаји о раду смене страже у Дому културе за 10. и 11.06.1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви помињете, нешто сте копирали? Где сте то могли да нађете? Да ли је то ишчупано из свеске или је само то било или?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста не могу се сетити, да ли код некога од чувара, да ли у станици, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви, прикупљајући доказе ради подношења евентуалне кривичне пријаве још нешто тако писмено, јесте формирали неки предмет, неки досије, да сте предали, осим ових изјава, неке материјалне доказе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Само да Вам кажем, предмет је поднет и предат, али сећам се 1993. године, када сам ја отишао из војске, тада ме је тражио официр овај Куртума Цвијан, да је неко тражио тај предмет, Е, сада, како је он мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте већ били отишли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да. Ја сам, чак су мислили да то није ни отишли на тужилаштво. Ја сам га подсетио и рекао, отишло је на тужилаштво. Онда се он присетио, јер ми смо покушавали у пар наврата, ми предамо, они врате, ми опет предамо. Пазите, ови траже да то иде у надлежност војнога, војно се формира, па се појавило неколико људи, па се смештају, да не кажем како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви предали све, да се вратимо сада опет то, Ви када сте ово све урадили, прикупили изјаве, шта сте још предали и коме? Да ли тој жени у Тужилаштво у Бијељини? Да ли Ви знате, да ли је покренут кривични поступак против тих лица у то време?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам, знам да је неко из, да ли из МУП-а Србије долазио код тог Куртума Цвијана и интересовао се шта је са тим предметом и где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Орган безбедности у Бијељини. Тада је, значи, орган безбедности се преселио баш у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јавне или државне?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Орган безбедности војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске, војне безбедности?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Војна безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Значи, ја нисам никада био у Државној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажете, долазио је, не знам где, могао је да дође и у Државну?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, пошто сам поменуо официра Куртуму Цвијана, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам то име, не знам да ли ће се чути, како Цвијан?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Куртума Цвијан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куртума Цвијан?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Куртума Цвијан, он је активно војно лице био и остао, нормално, до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се неко код њега интересовао? Код њега је неко долазио?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, код њега дошао, дошао је орган безбедности, значи не могу се сетити ко је тада био руководилац, пошто сам ја заиста отишао. Мислим да је била 1993. година, из МУП-а Србије и тражили су да виде да ли је процесуиран и шта се ту све има. Наводно, он ми је рекао, значи, незванично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви то сазнајете да тај долази неки код тог Цвијана?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Он је мене тражио, ја нисам био тада кући, онда ме је тражио, па смо се после тога нашли и онда ми је то испричао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су они долазили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, наводно због почињења опет неких кривичних дела од стране покојног Вучковића на подручју Србије, па да се обједини, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србије?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, тако ми је он испричао. И да су онда они пронашли и утврдили да се ипак завршило у војном Тужилаштву у Зворнику. То ми је он рекао и то је моје последње сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предмет?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, о предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је кривична пријава поднета Тужилаштву у Шапцу у новембру 1993. године?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, то онда мора бити везано за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је то из Зворника дошло?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То би, значи, било онда везано за овај догађај који сам сада описао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ком тужилаштву у Зворнику, војном?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Војном, али га нисам ја носио, значи, то је, ја не знам како је оно стигло до тамо. Али ми је он то рекао том приликом, да ме је тражио због тога и због тога, али да су предмет пронашли, значи, у Тужилаштву у Зворнику, војном, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате у тим разговорима, јесте сазнали колико је ту лица изгубило живот у том Дому културе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ту су биле неке различите бројке. Ја не знам да ли сам се ту можда изјаснио о некој бројци, али знам, и сами ти сведоци да су оно говорили, убијено је тада пет, шест људи, убијено је тада, шта ја знам, четири, пет, убијено је деветнаест, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да се нека цифра спомињала, да ли шездесет, да ли ме је то и господин истражни питао, нешто да ли се тада то мени на проток шездесет и нешто. Поговори су били, али баш поговори, оно другачији, веће бројке и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је неко ту од тих лица причао да је било неких размена затвореника у то време? Ви сте малопре поменули нешто Батковић и то? За време јуни, јули, да ли је било неких размена на тој територији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, војска се покушала оградити од тих логора. Ја говорим сада о Војсци Републике Српске, покушала се оградити, јер практично војска може да има нешто ако је у питању, значи, заробљеник, војни заробљеник. Ја знам да су ту била, да кажемо, трвења, препуцавања између цивилних власти и војних власти и око надлежности и око поступања и тако даље, формирања тих комисија за размену и тако даље. Значи, војска је, барем док сам ја био тамо, настојала то да, на неки начин, од себе издвоји. Ја сам стекао утисак да што је било активних војних старешина у том периоду ту, да су заиста настојали да раде по закону, колико су могли. Међутим, ту је било заиста огромних притисака, да не кажем, уцена и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, углавном од цивилних власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој територији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па ја сам Вама рекао, ако Вам кажем да су у два наврата нападали сам гарнизон и команду и војну полицију, значи, формације српске у Бијељини, па је било напада и на МУП и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то нападао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Оно што сам ја истраживао, на пример, из Српске Радикалне Странке, нападали су због неких мобилисаних својих припадника, па сам ја узимао изјаве од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Баш у Бијељини 1992. године, ето можда, не могу да се сетим месеца, али ту је негде било, да ли девети месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, после ових догађаја?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, да, то је било у два наврата. Пре тога је био напад на МУП. Не дозвољавају да се мобилишу. Мислим, можда није везано за овај поступак, али, желим само да Вам прикажем какво је стање, тешко је пронаћи главног кривца за све те догађаје. Било је ту убистава између, значи, исте националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, добро, почели смо о тим разменама да причамо. Јесте Ви чули да је постојао логор за размену лица у Батковићу? Овде су наши сведоци?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Како мислите логор за размену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Логор за људе који се спремају за размену, па су људи тамо били по годину дана. Јесте чули за Батковић, где је Батковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је близу тамо.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Чуо сам, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то затвореници? Јесу то цивили или?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, колико ја знам, то су цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко држи цивиле у логору? Војска или цивилна власт по Вашем сазнању?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да Вам кажем, то се покушавало лоптица сво време пребацити на војску. Војска је ескивирала колико је год могла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли су се ти људи сами затворили ту?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, нису се сами затворили, нормално да се нису сами затворили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је затворио?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Затворили су ти, у првим сукобима, ти припадници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, чега припадници?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, формирање самог корпуса је било оно преузимање официра који су пореклом из Босне и Херцеговине, да формирају јединице и остало, да се све стави под јединствену команду, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знамо, то би све било лепо, да је тако било.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То Вам је, па имате, пет-шест групација које су сви касније, једни, ставили се под команду војске, ако ништа друго, формално. Ако ја Вама кажем, на пример, да нама са терена је стизало из две-три бригаде извештај, остали су се оглушивали. Мислим да сам Вам пуно тога рекао са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате каква је била улога територијалне одбране у том периоду на том подручју Бијељина, Зворник, тај потез? Да ли је она имала неку своју војску, неке мобилисане?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Није то била територијална одбрана онако како је она замишљена и како је требало да функционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам, у пракси, да ли Вам је познато? Ако је била, да ли је била?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Имате на једној страни радикале, имате од покојног Маузера гарду, имате од овог из Угљевика Манде, имате, тако исто и на подручју Зворника, тако исто и на подручју других општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко командује свим тим?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, ти који су на челу самом. Нема у том периоду, нема стварнога, заиста стварнога, може Вам неко причати о формалном, али стварнога, пирамидалнога руковођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули ко финансира те људе? Имају ли они неке плате ту на ратишту? Ми смо чули овде да су биле неке плате, како у Хрватској, тако и у Босни и тако даље?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Какве црне плате. Ми смо добијали, то је ишло преко команде корпуса, противвредност неке две-три марке у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим да ове што су се борили, ти што долазе, кажете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ти који су водили те јединице, имали су спонзоре, донаторе и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ми смо овде чули да је њих власт у Зворнику плаћала, имамо спискове тих људи. Да ли сте Ви тако нешто чули да је то било?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, било је прича, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су на платним списковима?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, то је време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ови оптужени кажу да су добијали плате, неки кажу веће, 500 марака, неки мање, кажу врло мало. Да ли Ви имате такво неко сазнање?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, у том периоду пред сами рат, значи, вишестраначки избори и остало, свака страна, и српска, и хрватска, и муслиманска, настојала је када је већ дошло до насилнога преузимања власти, да преузме власт у својим општинама. Значи, тако се дешавало на комплетној територији Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта подразумевате, своја општина?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, неко је гледао где има већину, а неко је гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да узме све, па, пазите, онолико колико може да узме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Зворник била по већини српска или муслиманска општина, да ли Ви то знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја то заиста не знам, нисам са тих подручја и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Бијељину, да ли знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бијељина, каква је она била структура? Ту сте били.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Из каснијих неких података.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ту пред рат?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Што се тиче самога града, у самом граду, значи, у језгру града, било је неколико процената више Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: А општина сама, не знам то су нека овако сазнања, сада да ли су они ту рачунали само језгро града или су рачунали и приградско, ја не знам. А општина је далеко већа српска популација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Зворник, да ли знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам, заиста не знам. Да ме питате за неке друге општине у Посавини, то могу да Вам кажем, али за ово не знам. Кажем, више

сам, да кажем, одлазио на терен на овај део овамо и брзо је то престало, зато што је формиран Дрински корпус и више нисмо тамо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је формиран Дрински корпус?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, у току 1992. године, али ја не знам месец да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада у лето, да ли је био формиран?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, тада није. Тада када сам ја одлазио тамо, није био формиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви познавали неки командни кадар ту на територији општине Зворник-Бијељина? Да ли Вам говори нешто име Вид Благојевић, па онда, Драган Обреновић, нека имена војних лица ту, Василић, потпуковник, пуковник?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, знате како, када имате пуно места, а дођете једном у, можда сам био једном или два пута, на неким састанцима, разумете, онда то нити је стална комуникација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам говори нешто име Светозар Андрић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли у ту Бирачку, Бирчанску, како рекосте, бригаду? Кажете, у то време, колико Ви знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја не знам да ли је то та бригада, не могу се заиста сетити, али знам да су били смештени овамо, када се улази у Зворник, са леве стране је зграда, значи, када се иде од правца Бијељине, пре Зворника, на леву страну. Да ли је то зграда Интерплета или нечега, није Интер, како се звала она Везионица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везионица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је зграда на улазу са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касарне или команде или чега?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је била команда те бригаде, односно безбедњак са којим сам ја контактирао можда једно два пута, евентуално три пута, то је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То од краја јуна, када Ви долазите?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Свеукупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али који је први, прво време у које Ви уопште долазите ту службено?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је то био чак можда без јуна, јули, јули и август.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није био јуни?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да није био јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, јули, август'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да. Мислим да је пре било јули, август.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у истрази неку шљункару, да сте и тамо нешто ишли да тражите?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Е, јесам, да, добро сте ме подсетили. То је на излазу, сада ја не знам, нека информација је била за шљункару, закопавање на шљункару лешева и тако даље и онда сам ја отишао, неко је са мном био из Зворника, али да ли је био овај из војне безбедности или је, сада се опет не могу сетити, али знам да смо сишли доле на ту шљункару. Ту смо претраживали да видимо има ли каквих, лето је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то помињао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то помињао да ту нешто може да се пронађе и шта?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да ли је сам Репић, да ли, да ли сам од некога другог прикупио, ту ако има, то је тако, заиста се не могу детаља сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ишли на нека гробља ту негде?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: На гробља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, неке лешеве да тражите?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: За гробље ми је сећање избледело, не могу да се сетим за гробље. За шљункару сам се сетио, када сте ми Ви напоменули. Ту сам претраживао већу површину, била су мислим двојица са мном, али не знам ни ко је био, заиста, не могу да се сетим. Значи, нисам рекао да нисам, могуће је, али се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од тих лица са којима сте причали и обавили разговоре, помињао да су ту и неки локални становници вршили нека ту убиства или малтретирања, батињања нека тих заточеника?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу да се сетим тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неко помињао неки надимак Торо?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Торо? Што би рекли Торо, по шпанском, јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ел Торо? Или Мајор, надимак?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мајор, да, Мајор да, а Торо не могу да се сетим за Тору, Мајор да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Зокс'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Зокс? Зокс је могуће, нисам, не могу се децидно изјаснити, али то ми је негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Пиварски, Нишки?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је та лица помињао, ко су ти?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је сам Вучковић причао о Пиварском и Нишком, да ли су они имали своје исто неке јединице или тако нешто, у том контексту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: да ли је Вучковић рекао да је он био у тим «Жутим осама» или не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, практично, он је испричао, да кажем, своју аутобиографију од момента ступања у те добровољачке јединице. Знам да је рекао да је да ли у априлу или не знам када, био у Зворнику, па да ли је Војин знао за његове проблеме, вратио га, па је поново се вратио. Знам да га је Војин нешто и казнио био због неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Брат, да, због неких његових поступака, али ја се стварно опет детаља ту не сећам. Мислим, ја сам после тога узео на стотине изјава и предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са тим Војином сте, кажете, нешто кратко били, обавили разговор?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, разговарао сам са Војином, само се не могу сетити, да ли сам му, сада не могу се сетити да ли је то било у згради МУП-а или је исто дошао са мном овамо. Тих детаља се не могу сетити, али знам да сам, да ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао тај Вучковић, тај Репић, какве су те «Жуте осе», каква је то његова јединица? Одакле је тај човек? Јесте то сазнали, јесте то утврђивали, тај Вучковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту неки Босанац или шта је?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је, не, не, са подручја овде Србије, из Чачка, како бејаше, негде је написано, барем по оним документима са којима сам ја располагао, Чукарица, Чачак, е сада не могу да се сетим. Знам да је ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чукарица је Београд, а Чачак је доле.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знам да је околина ту негде, ја се заиста сада не могу детаља сетити. Знам да су, он је тврдио да су били на подручју Хрватске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко они, да су били, кажете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да није тада рекао као «Жуте осе», него да су били, да ли, да ли при радикалима, да ли при некој другој странци, немојте ме држати за реч сада, да не испада да било коју странку прозивам, када нисам сигуран. Али, по некој страначкој линији је организована група и да су били у Хрватској, то је он сам причао, не знам да ли је то написано. Мислим, сећам се само детаља укратко, јер сам се држао, покушавао држати предмета овога, да су се вратили овамо, па су онда ишли организовано у Босну. Не могу се сетити ни колико, ни бројке, заиста се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Србије?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Из Србије, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као добровољци или?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Он је рекао као добровољци, да су се они добровољно јављали, није их нико вукао за рукав, али он је све то говорио у оном, знате, патриотском смислу. Тако је он сматрао, зато и кажем. Једном знам да је нешто рекао да је због неке погибије некога дошао да се свети тамо на затвореницима, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада везано за подношење те кривичне пријаве том тужиоцу, јесте Ви успели да утврдите припадник које војне формације је он, обзиром да морате да га идентификујете, претпостављам, као пријављено лице, да га негде сврстате, сместите?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је остало неразјашњено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви утврдили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам мислио, ја сам мислио када тужилац добије, да ће он ићи са захтевом за прикупљање потребних обавештења, мислим, да би могли наставити даље ширити. Ја Вам кажем, нисмо имали крим. теничара, није било људи, везе за комуникацију су биле јако лоше, три селидбе су биле у некаква два-три месеца, пресељавање. Никома не можете ништа посебно да наредите, разумете. Ја нисам био руководилац, ја нисам био. Мада је у том периоду, кажем, слабо ко и активни војни старешина могао, било је ту и шамарања војних лица, прозивања од оног, комуњаре и овако и онако и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је то прозивао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Е, па ко, пазите, они који нису, који су желели, нормално, оно масовно профитирати у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви кажете, имали сте неке проблеме због овога у току наредних година?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, али ја не бих о томе, између осталог. Јер сам подносио, стицајем околности, десило се да смо управо ја и још тај официр подносили и другу кривичну пријаву, а то се води у Републици Српској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто за територију Зворника?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Исто, не, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Није, али се радило опет о добровољцима из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О добровољцима?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко питање?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Интересује ме ова Ваша надлежност из тог периода. Ви сте рекли да сте са Танацковићем отишли, мајором Танацковићем, отишли код Ковача и да сте Ви том приликом се нешто успротивили, рекли нешто, ви нисте надлежни, ако сам ја добро разумела. Због чега сте Ви сматрали да то није ваша надлежност?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, сматрао сам да групе добровољаца које долазе овамо, они су стављене под команду Војске Републике Српске, нису у надлежности, као што и нису, војних органа гоњења, него цивилне власти.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, шта сте Ви то, какво сте Ви сазнање имали, под чијом су командом ти добровољци? Јесте ли Ви утврдили под чијом су они, због чега сте се супротставили тој надлежности? Јесте ли утврдили, да ли су они били под командом војске или не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, ја сам покушао да то, као што су и остали код себе задржали, код себе, да остане и Вучковић код њих, јер цивилна полиција их је хапсила, цивилна полиција треба да их и процесуира, ако су сматрали да су надлежни за хапшење тих истих лица, онда треба да их и процесуирају. Знате, било је ту и неког другог криминала, око возила, око извожења камиона и тако даље. Према томе, по мени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Чекајте, ако цивилна полиција приликом свога рада утврди да је војна полиција надлежна, да ли пребацује то на војну полицију?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не може то утврдити полиција, знате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, али ако дођу до сазнања у свом раду, Ви сте се супротставили надлежности, рекли сте да нисте?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Онда, како онда прихватате надлежност?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: По наређењу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, то је било по наређењу оно што сте рекли, договорили се Ковач и Танацковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Управо тако, не улазим да ли је још неко изнад Танацковића договарао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реаговао на то.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, ја до тада Ковача нисам познавао, одмах да Вам кажем. Ја сам Ковача тада упознао, први пут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мене само занимају конкретне ствари. Да ли сте Ви и после свега остали у убеђењу да нисте ви били надлежни?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И дан-данас?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: И дан-данас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. То сматрате зато што ти добровољци нису били под војском?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Под командом војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, а реците ми, за које дело сте Ви поднели пријаву?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Верујте да се не могу сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате за које дело сте радили сво то ислеђивање?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Стварно се не могу сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А, реците ми, када се цивилни тужилац успротивио њеној надлежности, због чега се она успротивила, због чега је она рекла због чега она није надлежна?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА МИРОСЛАВ АЛИМПИЋ: Ево овако, она се није у оном правом смислу речи успротивила, него је буквално, колико се сећам, рекао је, што сте то доставили мени, оно другарски што би рекли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Оно као, не ради јој се?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, тако некако. Вероватно да је осетила да је предмет сложен, такав какав јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Реците ми, да ли сте када сте, пошто сте Душана Вучковића, кажете, Ви сте њега обрађивали, да ли сте Ви утврдили под чијом је командом он био?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Непосредни руководиоца је био његов брат.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А под чијом командом је био његов брат?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је сада питање управо које ја не могу да решим и биће га тешко решити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, да ли сте том приликом када сте радили по томе, утврђивали Ви као војни полицајац, логично је да пратите неки командни ланац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, сви ти добровољци су увек настојали да кажу да их је неко од власти позивао и ангажовао. Ја заиста нисам ни могао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, мене не интересује њихове изјаве Вама. Интересује ме, да ли сте Ви као војни полицајац, утврдили ко је њему био командант?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Његов брат.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И ту се завршио командни ланац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ту се завршио командни ланац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ту је био крај приче, није било никог изнад њега?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, зашто бих ја ишао даље, када он није припадник војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Али, Ви сте као војни полицајац радили по томе'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: По наређењу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: По наређењу, сматрајући да нисте надлежни?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, морам по наређењу да радим. На крају крајева, кривично дело је у питању.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте Ви дошли до сазнања да је то добровољачка јединица ван било чије команде?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако је ту било којекаквих постављања пунктова, па терања са пунктова, па хапси ова полиција, па, сукоби неки, било је ту спомињања, заиста не знам, све неких људи из Малог Зворника. Ево, ја се заиста не могу сетити, јер нисам, кажем, можда сте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не интересују мене детаљи. Мене интересују ове конкретне ствари. Да ли сте Ви утврдили под чијом су они командом?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Под чијом?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То је нешто што остане у сећању и после четрнаест година.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нисте утврдили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам се изјаснио, нити сам утврдио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, радили сте то само зато, Ви као војни полицајац, само зато што Вам је наређено, сматрајући да је требала цивилна полиција то да одради?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сматрао сам да је требала цивилна полиција, али сам, такође сматрао да је битно да дође до тужиоца, да ли цивилног или војног, па нека се даље процесуира.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, то је друга прича, до кога треба да дође. Реците ми, у вези ових затвора, јесте ли Ви утврдили, ко је, то Вас је и председник већа питала, па ту нешто нисте баш, ко је држао те затворе? Ко је доводио те људе у Челопек и ко је то држао? Ко је то организовао'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: По причама, кажем, опет, и кажем јако штурим неким изјавама чувара, долазили су, пазите, па јако је тешко било утврдити за те чуваре. Ја стварно нисам могао да утврдим да ли су то људи који су мобилисани, са распоредом, у одређеним јединицама, или је то по некој територијалној одбрани узето, па постављено тамо да буде чувар. Исто као што су долазили најнормалније, дође и договоре из неке јединице војне и одведе га, каже, од сутра си чувар школа и бићеш полицајац, милиционар, што би ми рекли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А јесте утврдили, ко је то држао те затворе, ко је држао Челопек? Јесте утврдили то?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нисте утврдили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам ни смео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, кажете, Душан Вучковић, када сте дошли до Војина Вучковића, ту Вам је неко забранио да нешто

даље радите? Ја сам тако разумела. Нису Вам дозвољавали да то лице обрађујете даље, ко је то забранио да се то иде даље?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, то је договор очигледно између неког од руководиоца МУП-а Републике Српске и војске..

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А ко је Вама рекао да ту ништа даље не радите по томе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, пазите, речено је да се предмет проследи то што има, има, и даље су официри, мој, значи, првопретпостављени сматрао исто као и ја, да то није надлежност војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта, да није надлежност?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да није надлежност војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, није, а Ви поступате по томе као војни полицајац, значи, по нечијем наређењу Ви то нешто радите и ко сада Вама каже, доде можеш да идеш, даље не? Кажете, хтели сте и Војина Вучковића, па су Вам га једва дали, као сведока да га саслушате? Ко то Вама каже у Вашем раду да Ви нешто смете, нешто не смете да идете?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА МИРОСЛАВ АЛИМПИЋ: Па, руководиоца непосредни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ваш овај, Танацковић, Душан Танацковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Душан Танацковић је мени непосредни руководиоца, ја нисам добијао наређења ни од команданта корпуса, ни од начелника штаба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, једног момента сте рекли, војска се покушала оградити од ових затвора, Челопек и то. Објасните то мало, како се то војска покушала оградити? Шта то значи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, значи да војска није хтела да преузме никакву одговорност око одређених логора или тих, како су их називали, изолација, изолационих места формираних и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, није хтела да преузме одговорност.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, опште је познато да ни једна страна није имала у оном смислу, правом смислу речи, формирану војску са својим институцијама потребним, него је то практично свако настојао неке добровољце Хрвати их Хрватске, Бошњаци не знам како су се организовали и тако даље, Срби су покушавали на неки начин да задрже свој део територије или можда свој део. Шта је сада чији, о том не треба да разговарамо, то је апсурд. Тамо где су сматрали да требају и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ми смо чули овде од неких сведока да их тамо воде неки људи који имају ознаке, ТО Зворник им пише на оним?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Онда је ТО. Мислим, ја се не могу изјаснити, мислим, заиста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је то онда у надлежности војне полиције, ако ТО Зворник затвара људе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У том периоду како је формирана и како је дејствовала ТО, и то је дискутабилно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Питам Вас, ако територијална одбрана затвара људе, да ли то војна полиција ће по томе нешто да ради или не? Овако, независно за овај догађај, него уопште?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: По старом систему – да, али све опет зависи, кажем Вам, јел проглашено ратно стање. Ево ја сада први пут чујем од Вас да је било проглашено ратно стање, заиста нисам знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вам то нисам рекла.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Овде, овде, не мислим конкретно од Вас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте чули за неког мајора Марка Павловића?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Чуо сам, да ли, само у том и кроз неке друге можда приче. Заиста, мислим, јесам чуо за то име.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте чули?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: За то име и презиме. Причао је покојни Вучковић око тога да, да ли је још неко од ових што сам узимао изјаве. Не говорим сада о затвореницима, него од ових других, не могу се сетити. Ако је шта написано, то је од њих сазнање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли се Ви сећате шта су Вам конкретно за тог човека причали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Прича јесте било, да ли је можда ту било неко организовање, не знам, не могу се сетити, заиста се не могу сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А ово, кажете.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако сам нешто конкретно написао, питајте ме конкретно, заиста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја сам Вас најконкретније питала, радите по некој пријави, за које кривично дело Ви то радите, за које дело сте поднели пријаву?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Можете се Ви сетити пре четрнаест година, кога више никада предмет видео нисам, нити сам радио у тој институцији више, нити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, та дела се не дешавају сваки дан.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, сада да ме питате за кривичну пријаву против ових двадесет и нешто што сам однео у Бања Луци, верујте да опет не могу да се сетим. На крају крајева, промењена су три, каква три, пет их је промењено како радим, од рата на овамо, а пре рата се није ни мењало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу, заиста. По Босни имате пет кривичних закона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да дођете овде, само да погледате, службена белешка о разговору са Чикарић Енесом. Да ли је ово Ваш потпис овде, у рубрици, изјаву узео?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова службена белешка о обављеном разговору са Капичић Мурисом, има на другој страни потпис. Да ли је то Ваш?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ове својеручне изјаве Бајић Ацо и Лазић Миленко? Када тражите својеручне изјаве, онда се не направи нека овера ко је узео изјаву, него само тако или, да ли Вам је то нешто познато? Значи, подносилац изјаве се потписао, нема нигде службено лице које је узимало изјаву. Да ли је то Ваш начин рада био

или? То су лица која тврде да су били стражари тамо и које помињу и неки, за које из списка произилази да су били.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Види се да се нисам потписивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, да ли сте од тих лица узели изјаве, да ли се сећате? Да ли можете мало да погледате садржину те изјаве, да ли Вам је нешто познато? Јесте било давно, али.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Могу да читам текст?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, погледајте, ако можете да се подсетите. Да ли Вам је то уопште познато?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја знам да сам узео сигурно изјаве од, да ли двојице или тројице чувара и то је то. Мислим, не могу се сетити сада, не знам, кажем, верујте ми, ни сада, ни раније, али уједно би госпођи одговорио, ако овде пише резервни милиционар, то нема онда везе са војском, зна се ко је чувао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А опет Ви ислеђујете?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Управо је то што ја говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наређење-извршење у војсци? Добро, знамо то. Ја сам сада заборавила. Да ли сте Ви мени одговорили на питање везано за Батковић, шта би Батковић, ко се ту чува, ко то држи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, и Бетковић је нешто слично било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки легални центар за размену неких затвореника?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Није то центар, знате како, то су људи ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Батковић? Колико је то далеко од Бијељине?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је прво село до Бијељине, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате у јулу, августу, у септембру, још сте тамо?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи и који су људи који у Батковићу седе заробљени? Да ли је то општепозната, да прво утврдимо, да ли је то општепозната чињеница да су тамо неки људи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је било општепознато да се ради о Муслиманима, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта раде ти Муслимани? Да ли они ту живе, да ли су то људи из Батковића?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, они су ту ишли на одређене ове економије, пољопривредна добра и тако даље. Ишли су да раде, држали су их ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да добровољно раде?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, како ће бити добровољно када је неко затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Принудно'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, практично испада тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их ту држи и ко их то принуђава? Кажете, то је ту код Бијељине?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То морате заиста некога питати ко је надлежан за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или, ко хоће да нам каже?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, како да Вам кажем када не знам ни ко је наредио то, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко чува тај Батковић, шта је то?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја не знам ни када је формиран тај логор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је истраживао ко је чувао? Ако није истраживао ко је чувао, онда.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам истраживао, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам, да ли Ви као полицајац у Бијељини, која се налази у непосредној близини Батковића, имате сазнање као човек који је ту и при том и ради то, имате сазнање ко ту седи, колико људи и ко те људе ту држи? Ето, то Вас питам.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Као истражитељ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, као било шта, као Милан Станковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Како ћу ја добити број лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате број тачан, приближан, кажете, чуло се да су ту Муслимани'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је задужен за тај простор, објекат, локацију, не знам како да назовем? Значи, ту су Муслимани, то су људи који нису били у Батковићу, колико ја схватам? Бар ови нама сведоци кажу, то нису људи из Батковића.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ту те људе доводи и ко сада ту њих држи годину дана, па их онда мења за Тузлу и који су ти који долазе из Тузле уместо њих да се ту нешто?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Што се тиче сазнања, мењао их је Војкан Ђурковић који је сада мислим у притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Војин или Војкан Ђурковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Звани Пушкар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Како мислите, ко је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек' Коју функцију има?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: А то мислите? Био је председник комисије, а ко га је именовао, заиста не знам. Знам да је једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник комисије за?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: За размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При, при чему' Комисија за размену при ком органу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам то видео, али могу да испричам ово. Дошло је наређење усмено да се он приведе у орган безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, 1992. година, сада, то је било касније после овог, значи, догађаја, месец, вероватно тамо негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај Батковић је функционисао и следеће године?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ево овако, негде можда десети, једанаести месец. Знам да је дошло до смене у руководству, није више био мајор Танацковић, него је био пуковник или потпуковник Перо Јаковљевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у безбедности?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте, и добили смо наредбу, добили смо наредбу, речено је да пренесе овај, да ли је сада овом активном војном лицу, да ли Куртума, да ли је био овај други или Танацковић, пошто је и Танацковић још остао неколико ту дана, без обзира што је дошао нови начелник, био је Рајко Павић, да се нареди војној полицији да га приведу. И очекивало се сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Пушкара?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, очекивало се да ће бити сутрадан приведен, да би ми сутрадан њега затекли да он седи у канцеларији са начелником и не знамо ни шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, да ли Ви знате тог Пушкара од раније, да ли сте га знали? Ко је тај човек?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знао сам га из тих неких прича, видео сам га, познавао сам га. Касније сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, када сте га упознали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Лично мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Са човеком нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ни разговарао, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули за тог човека?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он? Шта је по занимању? На којој функцији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, да ли Ви хоћете сада оно што сам поговором чуо или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ево, овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што сте чули?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Био је наводно при оној првој организацији у Бијељини око преузимања власти и наводно се после представљао као Арканов човек, да је он довео Арканове јединице, јединицу у Бијељину и према Брчком. То је то. Знао да се кретао у униформи, комбинезону, са аутима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чијој униформи?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У чијој униформи? Мислим да је у почетку чак носио оно «Арканови тигрови», касније после тога је била униформа без неких ознака, можда је био само орао на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војна или полицијска?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, СМБ униформа, пазите, то је она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелена или плава?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Некада је био у шареној, а некада је био она комбинезон СМБ боје, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био војно лице?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја мислим да није био војно лице, колико ја знам, није био војно лице. Како мислите, активно војно лице или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он био пре рата, јесте причали? Активно, или резервиста, било шта?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не, не, активно није, под командом војске није био, по причи је имао, наводно, потпис, по причи, значи, ја нисам био, него по

причи је имао потпис председника Карацића да га именује за председника Комисије за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Комисија за размену, при ком органу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је по причи, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При ком органу се формирала?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При ком органу је основана Комисија за размену?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде у поступку имали неке депеше, где се шаљу неки чауши тамо да се нека лица размењују из Зворника, па да то иде у Тузлу'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тога је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе знате? Јесте Ви чули некада да су се нека лица тако транспортовала у Тузлу, а оданде долазе Срби?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: С обзиром да сам ја покривао и Шамац и рекао сам да сам био више ангажован на источној страни, био је логор у Шамцу, био је овамо логор у Оцаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Логор за, кога'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, логор, зовите га како год хоћете, то је као што је и у Батковићу био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Муслимане?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Покупљени су цивили у Шамцу су били Хрвати и Муслимани, у Оцаку су били Срби. Ту се највише вршила размена између, јер то су две суседне општине које дели река Босна, границе. Значи, то су мале општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је држао те логоре у Оцаку и у Шамцу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислите, да ли војне или цивилне власти, ако на то мислите? Ко их је држао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је размењивао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ту су биле комисије. Па, ево, ови су осуђени у Хагу што су из Шамца су осуђени, да ли подношене, мислим да су поднешене кривичне пријаве, осуђен је Мирослав Тадић, звани Брко, он је издржао казну и изашао. Он је био у размени, да ли је био сада председник Комисије за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био војник или цивил?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, цивил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивил?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је као цивилна заштита. То конкретно знам, зато кажем, то знам зато што сам више покривао тај део, мање сам покривао овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за тај део, да ли знате да је територијална одбрана имала неку улогу у размени, тај део што Ви знате, Шамац, Оцаци, да је територијална одбрана, да ли знате да је имала неке улоге при разменама заробљеника са једног подручја на друго етничко, да кажемо?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, то се договарало, утицаја је било, нормално и врха ко ће за кога да се размени, ко за кога интервенише и тако даље. То Вам је оно стандардно и уобичајено било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врха, цивилне или војне власти?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Углавном цивилне, ту су безбедњаци понекада покушавали да продру, дођу, али јако тешко. Никада ми нисмо добили, на пример, списак, е ови ће се разменити. Ја га нисам барем никада видео док сам био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро. А то мислите или знате да врх цивилне власти одлучује о разменама?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Кажем, нисам дошао у посед документа, да бих сада могао да тврдим. Али знам, на пример, да је, ови из Шамца да су били у цивилној заштити и да су били у Комисији и да су вршили размену. Организује се, на пример, иде на подручје разграничења у Хрватској, била су два места, не знам овај источни део, не знам како се зове и на западном тамо делу, негде, док је била још Република Српска Крајина, јер је то било 1992. године, кажем. Знам, ево шта могу да кажем. Знам да је било преговора између председника, значи, Републике Српске, тада Караџића и ове друге стране, да се изврши размена сви за све и тада је дошло, опет кажем по сазнању, до пребацивања једнога дела који нису размењени из Шамца у Батковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из Батковића?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: И чак мислим и са подручја, како се звао онај логор у, је ли Омарске, али немојте ме држати за реч и одатле, наводно су, дошао одређен број у Батковиће и онда је требало све да иде, сви за све, да се распусте ти логори, што значи да је руководство и једне и друге и треће стране договарало тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилно?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је однос цивилне и војне власти? Ови наши сведоци оштећени кажу, војска их је ухапсила и затворила, нису цивили или полиција, па како онда цивили преговарају да се они размењују, како то објашњавате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сво време је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту има неког односа или не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сво време је био прећутни сукоб између цивилне и војне власти, ако ме питате овако, моје сазнање. Ја заиста не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико можемо.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам био ни у странци, нисам био на некој позицији да би могао знати за то. Значи, сво време сам био буквално службеник и истражитељ, полицајац, како год хоћете. Ако Вам кажем да сам по преласку у МУП радио по наркоманији, то мије фах, онда опет, нисам радио ни по ратним злочинима, нисам радио ни по крвним, нисам радио ни по имовинским, него искључиво по дрогама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете за те преговоре, ко је још вршио преговоре, кажете, знало се то, размене и то, ко је још вршио преговоре око размене тих заробљеника? Ови овамо држе Муслимане, они тамо држе Србе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Са тим комисијама, ја једино се сећам, опет ћу се вратити на подручје Брчко, ја поново кажем, ја сам у Зворнику док смо покривали, био на нека три састанка и ово што сам ишао да покушам узети изјаве. Знам, на пример, тамо где су вршене размене, не знам заиста сада не могу да се сетим места, нити било шта друго, био је присутан и безбедњак, те бригаде која је имала ту зону одговорности, иде уз ту комисију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је том приликом било када сте Ви били присутни, чему сте присуствовали, нисам Вас разумела?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, ја, безбедњак је био присутан неколико пута при договорима тим, безбедњак месно надлежне бригаде, знате. Брчко је прва Посавска бригада, Пелагићево према Шамцу је друга Посавска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не као преговарач, него као присутно лице?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Само присутно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко преговара када је тај безбедњак?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Комисија, ти који су имали, имали су сви, у комисији си морао имати решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко прави комисију, цивилна власт или војна или заједно или, како?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам колико ће Вам уопште значити, ја нисам видео ни једно издато решење, говорим Вам по причи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас о сазнањима, ако имате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Али то је лако прибавити из Хага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате Ви сазнања?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Људи су у Хагу вероватно приложили та решења која су имали о постављењу на место можда председника комисије за размену или члана комисије за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми овде имамо у списима нека решења о комисијама, али за размену, помињале су се размене лешева. Јесте чули да је било таквих неких размена, да се нуде лешеви српских бораца?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја Вам могу опет, да, то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да се на пример, затвореници, ево ми имамо овде неке, чули смо неке изјаве, да се затвореници из логора, ови цивили, мењају за лешеви српских бораца? Да ли Вам је познато, да ли је било и тога?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је могуће, а било је ту и покушаја подметања. На пример, ево ја могу ако Вам помаже пример, навешћу Вам пример. Десило се у Брчком. Човек је из Србије возио ствари официра који је иселио из Словеније преко Мађарске и тако даље, заустављен је на једном пункту војне полиције, али војне полиција која је била мешовита са цивилном полицијом, између Брчкога и Пелагићева, то је тај пут. Човек је одведен у притвор, одузет камион, одузете ствари и ако Вам кажем да ми као команда ништа нисмо знали за то, све док није дошао брат, полицајац који је радио у Новом Саду и тражио брата. И онда смо утврдили трагом, конкретно ја сам ишао, утврдио сам да је човек убијен, значи, српске националности, конкретно, да се налази у Брчком тамо у болници и да га покушавају заменити за некога борца, представљају га као Хрвата. Мислим чак да су и новине написале, да ли «Ревизија 92», 1992. или 1993., брат је написао конкретан чланак. И шта смо могли? Ми смо тада покушали и ту војну полицију смо склонили, са тог пункта, дошли смо са овом јачом војном полицијом из корпуса и онда су им пункт склонили, похапсили смо неке офицере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било сарадње војне и цивилне полиције?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Лоша је сарадња била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лоша?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тотално лоша сарадња је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било потребе некада на терену да имају неку заједничку акцију?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Како да не, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви некада учествовали са цивилном полицијом у некој акцији хапшења или нечега?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Имам само пар питања. Рекосте да Вам је овај Енес Чикарић рекао како су људи убијани, а како су после тога други из Дома их утоваривали, лешеве њихове утоваривали у камионе.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се не могу сетити да ли је само рекао Енес или и ова двојица, која сам и саслушао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није ни битно. Да ли сте покушали да дођете, ево покушали сте да дођете, па сте дошли до неких чувара. Да ли сте покушали доћи и да ли сте дошли, евентуално и до тога, ко је возио тај камионет, па да ли сте са њим евентуално разговарали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Покушавао сам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако се сећате, наравно.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Преко официра безбедности, пазите. Имали сте зид, завесу, тешко је било. То заиста нисам могао утврдити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, да ли сте, само да Вас питам, да ли сте дошли, ако се сећате, да ли сте обавили разговор и са тим човеком?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Могу само да се сетим можда када су ови утоварили, одвезли су, да се и ти нису вратили. Говорим о затвореницима, значи о Муслиманима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који су утоварили и отишли и они?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нису се ни вратили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да се нису вратили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колегиница Вас је питала за које кривично дело или дела сте поднели кривичну пријаву, нормалну претпоставку да би то био, уствари, резултат Вашег рада. Кривичне пријаве се подносе и за дела и за учиниоце. Против кога сте поднели кривичну пријаву? Да ли се тога сећате, против кога?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Могу Вас ја питати, да ли сам ја то поднео у облику кривичне пријаве или извештаја тужилаштву, ја се уопште не могу сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, ево извештај, ево извештај.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Извештај? Па, нисам био дужан да одредим квалификацију, тужилац нека одреди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу се сетити заиста Вам кажем, не могу се сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, Ви сте професионалац и радите на неком предмету и онда знате да радите на случају убиства или силовања или разбојништа, па и ако то нисте написали, већ ће тужилаштво квалификовати, али од Вас очекујемо да се сетите да сте према чињеницама до којих сте дошли, практично поднели кривичну пријаву на то и то дело, разумете'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Стварно се не сећам, заиста се не могу сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. А, против кога?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, Вучковић је био сигурно, ко још.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли још против кога или само против њега?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Постоји могућност тај Босанац и Лопов и не знам, не могу се сетити заиста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Босанац и Лопов? Ако постоји могућност да су то Босанац и Лопов, да ли то значи, претпостављам да нисте поднели кривичну пријаву против Босанца и против Лопова, него именом и презименом?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, да, па, да, па, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се сећате онда имена Босанца, односно имена Лопова? Ја Вам нећу рећи та имена, са којима ми, евентуално, располажемо, да се то не би схватило као сугестија.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста се не могу сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте сами радили на овом предмету?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Углавном сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или сте имали још некога из службе, колегу неког који је евентуално поступао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Углавном сам радио сам, јер то знате како се дешавало. То су људи схватили ситуацију, схватао сам и ја. Међутим, пошто сам лично био задужен, ја сам настојао колико сам и како сам могао да одрадим. Рекох Вам, нема крим. техничара, нема лабораторије, не може се узети ни отисак, не може се ништа извештачити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте сами отишли тамо у Зворник?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ишао сам, морао је бити неко са мном.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је претпоставка моја била када сам Вас питао да ли сте радили сами?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: На шљункари сам ја био са неким, ево, видите, не могу да се сетим, на пример, ко је био присутан када сам ушао у Дом културе, не могу да се сетим ни ко је био са мном када сам ишао до тог чувара. Знам да сам га кући нашао, то ми је тако нешто остало. Знам да је човек рекао, немојте ме, молим вас, ништа питати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Крим. техничара са фотоапаратом претпостављам нисте имали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Какви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Да ли Вам што говори појам Герина кланица, везано за овај Ваш рад?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Хоћете само прву реч?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Герина кланица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа Вам то не говори везано за ове догађаје?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко је Зоран Станковић, патолог?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако мислите на патолога, знам. Нисам га никада упознао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је он долазио тада тамо, да ли сте имали икаквих службених контаката везано за ове догађаје?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо ту неке тврдње да.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Никада, само да Вам напоменем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да је долазио и вршио обдукције, односно преглед лешева и тако даље?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ви знате да је све до прошле године било забуне око мојих података, зато што са истим именом и презименом, постоји активно војно лице капетан прве класе Милан Станковић и чак и први позиви су били упућени њему, а не мени. Ја нисам знао све док ми није речено за случај, да сам ја у питању. Чак погрешни су, мислим, погрешни су, његови подаци остали и моји се не поклапају ни у чему, изузев тамо општина рођења, али су у питању опет различита места, тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам сигуран да сам схватио, шта рекосте?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не ја нисам имао, нити ме је ко позивао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте имали контаката са Зораном Станковићем у то време везано за ове догађаје, ни уопште?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, за овај догађај једино кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Нисам сигуран да сам Вас схватио или да сам прибележио себи добро, када сте се изјашњавали на питање председника већа о томе, како је Репић био наоружан. Говорили сте нешто о његовом оружју, према овим причама и Енеса и других?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пошто је он више пута долазио, мислим, некада је био само са ножем, за пасом, некада, једном, не једном, пазите, једном, долазио је и са аутоматском пушком и са малокалибарском неком пушком и пиштољем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је, нисте пре рекли малокалибарска пушка, пре нисте рекли малокалибарска пушка, зато сам Вас то и питао.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: И пиштољ знам да је Енес причао да га је ударао по глави дршком пиштоља, чини ми се да је тако, колико се могу сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја претпостављам да ће председник већа дозволити да сведок погледа овде оптужене и да евентуално. Мислим, јесте мало депласирано после толико времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познат неки од ових људи, да погледате'

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да погледате те људе којима ми овде судимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са неким разговор, евентуално, обављали или јесте их видели тамо, на тој територији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Можда, али нисам сигуран, не могу се оријентисати више, асоцира ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће се чути.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Асоцира ме, господин у карираној кошуљи ликом, али заиста се не могу сетити, зато што сам ја пуно лица обрађивао од тада до сада, заиста на разним подручјима, од и Републике Српске простора, значи, док сам био у МУП-у Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, одакле Вам је познато то лице, кажете, асоцира Вас на, кога?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја говорим само да ми је лик, не могу, можда сам имао контакта са човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други нико?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не могу ни именом ни презименом, заиста не могу. Можда могу сада да претпостављам, можда да, млад је да би био Војин.

Констатује се да је сведок показао да му је позната особа, да га асоцира на лице које би могло бити лице које је сретао у том периоду.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се извињавам, нисам рекао позната, асоцира ме, то позната.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ће се чути у транскрипту.

Односно да је показао на лице у карираној кошуљи, а да се ради о оптуженом Филиповић Синиши, док за друга лица није могао да се изјасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вас то име Филиповић Синиша асоцира на неко познато име из тог периода?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Сада ми се враћа, отприлике, филм, мислим да је Филиповић Синиша Лопов. Једноставно се увезује то, ако, можда грешим, али мислим да, сада када сте рекли, синнули ми је да би то могло бити, значи, ја нисам опет, сто-посто сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих желео ако би Ви могли да се сетите, пошто сте тада отишли да извршите, да кажемо, увиђај у Дом културе у Челопеку, да колико је могуће да детаљније опишете шта сте Ви тамо затекли и видели? Говорили сте о неким мрљама које Вас подсећају на крв по зидовима, па, да ли сте још нешто запазили ту, јер сте се у истрази изјаснили да је то био ужасан призор, па мене сада интересује, шта Вас је ту још асоцирало на тај ужасан призор?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, првенствено та црвена боја по зидовима и разбацане онако ствари и мислим да су поједине, одевни предмети, пардон, одевни предмети и колико се сећам, мислим да су поједини одевни предмети били, такође умрљани крвљу, мислим, материјом која асоцира на крв, да ја сада не бих, јер, кажем, нисам вештачио, нити сам вештак, да би ја сада рекао, асоцира ме на крв. То је тако разбацано, зграда је приземна, као Дом културе онај стари, сеоски, како да Вам кажем. Не могу се сетити сада сада опет даљих неких детаља, ако има нешто конкретно да сам ја изјавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли прозори били отворени, затворени, замрачени? Стакла на прозорима, да ли су била?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим чак да, врата нису била закључана, мислим, то ми је остало у сећању. Било је светлости, дан је био, значи, када сам ушао, то је летњи период. Био је неки, можда су неке, кажем, можда, можда су неке

деке да су овако оно, неуредно биле окачене, можда да су тада држали их на прозорима, али, да је замречено било комплетно, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да се сетите, врата каква су била?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да су, ово по сећању сада говорим, заиста мислим да су била двокрилна врата, да се један део није ни отварао, а овај други је био тако мало отшкринут и онда сам ушао. Неко је био са мном, заиста се не могу сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од ког материјала, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не бих се могао изјаснити, заиста, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам разумео, Ви сте обављали свој посао на подручју другом, а не зворничком, превасходно и били сте у оквиру војске, односно војне команде. Да ли Вам је познато, да је било каква војна јединица слала извештаје команди којој сте и Ви припадали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У том периоду, до мене конкретно није стизало. Значи, и ако је стизао извештај, само ако дозволите да мало појасним. Војна безбедност, она функционише, значи, паралелно, имате тамо ту командну одговорност, значи, где команданти бригада требају да шаљу у команду корпуса, а овде имате безбедњакци су дужни да шаљу оделењу безбедности корпуса, знате, везано за питање безбедности. То и ако је стизало, стизало је начелнику. Ако има нешто конкретно, значи, да се ради, тада се упућујемо на терен. Није то било сада, између нас, није била подељена нека зона одговорности. Једноставно, због бољег познавања западног дела, ја сам више ишао тамо, али, ево кажем, ја сам ишао сам, био сам, мислим једно два пута у Шеховићима, Милићима, не могу се сетити за Власеницу, нисам сигуран. У Зворнику сам, ето био на тим састанцима једно три пута, у врх главе, ту негде. Говорим о састанцима безбедњака, оно по линији свога рада, а неке конкретне извештаје оданде. И ту је било превирања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извештаји другог карактера, ако није било тих, да ли Вам је у знању, да ли је неко говорио?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, и ако дође, знате како, онда ми између себе причамо. То је било којекаквих онако поговора између нас самих безбедњака, знате, то је било поговора, а поготово је дошло до поговора, јер очигледно да је и полиција МУП-а Републике Српске, радила са овим осталим притвореним тамо, вероватно, а они су и хапсили, на крају крајева. Вероватно су они имали податке и то се прошири прича по граду, ето, било је оно, било је ово. То је све оно било поговором. Ја нисам видео ни један акт који је нешто специфично указивао на конкретна дешавања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви конкретно имали неког колегу који је радио на подручју Зворника?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се заиста не могу сетити имена, можда када би ми било речено, али знам да су се мењали. Имао је надимак, био је безбедњак, а после су га пребацили да води неку јединицу, да ли, није Ледени, него, имао је некакав надимак, на неку чврстину тај надимак подсећа, ја заиста не могу да се сетим. После тога долази други безбедњак, исто имена се не могу да сетим. Кажем, јако мало, једном или два пута, три пута, ево.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте сте, када сте обављали ове радње на подручју Зворника, да ли сте се обраћали неком свом колеги тамо, који је већ био у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Када сам ишао, јесам био, сада покушавам да се присетим код ког сам безбедњака био, да ли овог раније што је био или овај што је отишао. Прикупљао сам податке, нисам сигурно сам ни могао да све прикупим, на тај начин. Све је то било, мање-више штуро, све се на неки начин радило опрезно, јер се сматрало ко год ради такве ствари, издајник је и тако даље и тако даље и то је било заиста јако, јако тешко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам говори нешто име Бранко Студени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Бранко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Студени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Студени, Студени, да, ја сам рекао Ледени, Студени. Да, имао сам са њим контакта. Мислим да је он био једно време безбедњак. После је пребачен у неку јединицу и долазио је код нас, али, углавном, кажем, код начелника је долазио. Знао је човек и сести са нама, али то је ретко било, јако ретко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, при коме је био Бранко Студени, војни полицајац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је, он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При којој формацији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Он је био безбедњак при бригаде, не, не, не, при бригади зворничкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој бригади?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Зворничка, да ли та опет, кажем смештена је била на улазу, ја заиста се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, при бригади безбедњак?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је његова функција, која је његова улога, безбедњака при бригади? Који му је опис послова?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Опис послова је, значи, да покрива зону одговорности бригаде по безбедоносним питањима. Значи, оно што је битно за јединицу, оно што може да нашкоди јединици. Значи, да ли унутра има деструктивног деловања, да ли има неких сукоба, да ли има пљачки, да ли има дезертирања, да ли има, разумете, то је посао безбедњака, да врши одређене процене, анализе и онда то решава са командантом бригаде што може да реши и њиховом бригадном војном полицијом, а паралелно треба да извештава по линији рада, орган безбедности, односно оделење безбедности у корпусу. То Вам је као ингеренције, имате МУП, имате СУП, ево, не знам како да Вам кажем. То је отприлике организација слична.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули за село Козлук?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о том селу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: По «Витинци» највише, а ово остало знам да је такође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фабрика воде?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам колико је, не знам ни однос, структуре становништва, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули шта се десило са становништвом села Козлук у том ратном периоду?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, приче су биле на подручју иначе, што се тиче општине Зворник, да су људи купљени у аутобусе, односно да су поједини кренули за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Козлука? За које место причате то да су биле приче?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам за које место. Говорим за подручје општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта да сте чули да је из неког места?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да су људи муслиманске националности кренули са аутобусима да иду, да ли у правцу Србије, да ли у правцу негде другоме и да су ти аутобуси поједини заустављавани били и да су људи одвођени ту као у изолацију. Мислим, то је чисто оно био поговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неко тако село комплетно исељено и отишло преко Србије у Мађарску, Аустрију и тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Прича је било, не само за тај део, тих прича је било и за друга места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, конкретно, у нашој оптужници имамо, ставља се на терет двојици оптужених да су учинили ратни злочин, па је један од догађаја, принудно пресељење лица, око 1.800 лица из Козлука, села, у општини Зворник, а ми смо чули овде бројне сведоке који кажу да је управо тај Бранко Студен био тог дана присутан ту и да су ту били неки тенкови. Који би то био задатак безбедњака да буде ту присутан, када се неки људи исељавају, у неком службеном својству?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, ако би гледали онако по закону шта би требало да буде, његово присуство не би требало да буде ту, у смислу било какве активности, требао би да о томе извести орган безбедности корпуса, односно надлежне и свог команданта где му је зона одговорности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему да извести, о свом присуству или о томе шта се дешава?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: И зашто присуствује, уствари, морао је добити наредбу од ових да буде тамо, а уједно и шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко је њему у Зворнику надређени? Да ли има некога у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, по линији му је надлежан, по линији, његов непосредни је, уствари, командант бригаде тадашње, не знам ко је био, заиста, али он је у обавези по линији, по линијској тој одговорности да обавести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свог безбедњака?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тако је, начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Корпуса?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо код Вас?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесте. Не знам који је то период био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би он могао да ради? То је био крај јуна, 26. јуни 1992. године, према оптужници. Шта би он могао да ради ту? Кажу сведоци, ту су били и тенкови, била је војска, разна нека?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Можда евентуално, можда су мислили да су људи наоружани, да ће бити окршај ватрени и у том смислу нешто вероватно. Не могу, мислим, ја сада претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако није била та могућност да су наоружани?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, није требао онда да иде. Али то морате некога стручњака. Ја морам да кажем, ја нисам војно лице и мени је јако тешко да одговарам на ова питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, радили сте управо тај посао при војсци, баш у то време?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Али послове искључиво везано ево, кажем, за кривична дела, значи, истражитељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, малопре сте се изјашњавали о безбедњацима, о томе, па то Вас питам?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Јесам, па, нормално, тај део сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може да буде посао безбедњака, колико Ви знате, ето, у оквирима Ваших сазнања, да обезбеђује, рецимо, исељавање неких људи, да ту буде са војском да обезбеди да се нешто не догоди споља, да их неко не нападне и тако даље, те људе, цивиле, жене, деца, старци, излазе из места и војно способни, чак, без оружја?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако није проглашено ратно стање, по мени, по мени, кажем опет, нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, ако јесте?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: То је надлежност цивилне власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако јесте проглашено?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако јесте, онда не могу да руководе ничим цивилне власти, ако је проглашено ратно стање. Значи, војска је та која наређује, извршава, одлучује, а то колико ја знам, на комплетном подручју није било. Говорим углавном о овоме што сам ја покривао, ево сада сам први пут чуо ту, овде у судници, да је било проглашено ратно стање и заиста нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, добро, још једном да Вас питам. Не знам више да ли смо Вас то питали. Ако би на пример, неки добровољац извршио неко кривично дело, коме би то требало да се пријави, ко би то пријављивао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, ако је добровољац и није мобилисан, нема распоред војни, мора, треба да одраде цивилне власти. Значи, полиција и цивилно тужилаштво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А припадник територијалне одбране, ако тако нешто уради? Кома би то власт требала да пријави, која власт, по Вашим сазнањима, обзиром да сте Ви полицајац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па и територијална одбрана је вид цивилне власти, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијална одбрана?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, и она је вид цивилне власти, цивилне структуре формирају територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, у рату?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У рату, опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као оружана снага?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Као оружана снага, онда, ако је у одређеној јединици, војној, ако је ангажована у војној формацији, онда нормално, то је војник онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, Ви нисте имали уопште случајеве тако да се пријављују неки такви догађаји?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, мислите да је конкретан случај, мислите, ако је у питању припадник територијалне одбране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и да неко пријави припадника територијалне одбране, на пример, да је некога убијао?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Злостављао или?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тада се углавном утврђивало, зависи које дело је, шта је у питању, тада се углавном утврђивало где он то има распоред, да ли он има распоред да чува школу или неки тамо магацин, ко га је ангажовао. Ако је ангажован у војној формацији, тада је војска радила, ништа спорно. Пазите, ако хоћете, ако гледате то са неког другог аспекта, зона борбених дејстава припадала је војним органима власти, тамо где није проглашено ратно стање. Све остало ван зоне борбених дејстава, припада цивилним властима. То је најједноставнији одговор. Кажем, мој опет одговор. Ја не тумачим овде никакво законодавство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта је са полицијом?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Којом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је проглашено ратно стање? Да ли се они претпочињавају по закону?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, требало би да се претпочињавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, војним властима, војним структурама. Мислим, ја не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате питања, колеге? Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме ово Нови Град. Како се он звао у Југославији, у СФРЈ, исто се звао Нови Град?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Који Нови Град?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово где сте Ви рођени?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нови Град?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Исто Нови Град? Није то босански Нови Град?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Није исто. Босански Нови је добио назив Нови Град у току рата.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, то сам ја питао. Значи, у Југославији се звао босански Нови?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он имао општину?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам, нисам ја одатле. Ја сам из Новог Града, који је пре рата био општина Оцак.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оцаци? А нисте из босанског Новог?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, све је у реду. Сада ме интересује ово, како сте Ви, ово каже Државна агенција за истраге и заштиту из Босне и Херцеговине, чија је то, да ли је Федерација или?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, Босне и Херцеговине, Државна агенција.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте Ви ту кадар Републике Српске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ми смо, постоји национална заступљеност, јавља се на конкурс, полаже се пријемни и остало, по кључу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја сам мислио. Који суд је био пре рата, који су судови били? Да ли је био Окружни суд у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам пре рата био уопште на простору.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, уопште, да ли је било у Бијељини, знате ли Окружни суд, Окружно тужилаштво?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Хрватске је он избеглица.
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам избегао из Хрватске.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али комуницира са тужиоцима у Бијељини и са судом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали комуникације?
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Који је тај, добро тужилац, који је, је ли Окружни или општински?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У рату?
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, када подноси пријаву, када подноси извештај?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислите, сада?
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тада, тада, у то време?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У то време?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та жена из ког је, да ли је Основно тужилаштво или Окружно?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је било Окружно тужилаштво.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико ја знам, није било Окружно у Бијељини.
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, онда је општинско.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како општинско за ово дело? Добро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни рекао које дело. Он не зна за које дело.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али смо ипак из исказа његовог сазнали шта је истраживао, али, добро. Он неће да каже, није важно. Само моменат. Од кога сте Ви сазнали уопште за тај логор у Дому културе у Чelopeку?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам на то питање већ одговорио.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, од кога?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Заиста, ја не могу да се сетим ни имена ни презимена, одакле, да ли сам добио.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Од кога сте сазнали за шљункару и лешеве на шљункари?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Током разговора са Вучковићем и можда неким другим лицима.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А од кога сте сазнали за Чикарић Енеса?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим, за Чикарића сам сазнао за то одсецање уха, да ли, опет од неких изјава, значи, нисам добио са стране ништа.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, да Вас не питам сада више даље од кога сте све сазнали. Рекли сте да сте сазнали имена стражара, да сте сазнали за Лопова и Босанца, да сте их саслушавали, да ово, да оно, све то знате, а не знате шта сте разговарали са Вучковићем и шта сте му предочили и какав сте извештај поднели тужиоцу? Како је то могуће? О чему се ради, мислим, чињенични опис, околности тужиоцу када сте поднели, не мора квалификација.
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја не могу да се сетим да ли сам у облику извештаја поднео или кривичну пријаву.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, није битно, није битно. Шта је тема тог извештаја или те пријаве, које су чињенице, које су околности, који је опис догађаја? Шта описујете у извештају?
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Описујем дешавања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Која, у вези са чим?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Дешавање у вези са Домом културе, тим дешавањима у Дому културе, учесницима, сведоцима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, али сте поменули да сте знали за погинуле, помињете и цифре неке, побијених, убијених у Дому културе у Челопеку. Да ли је то садржавао Ваш извештај?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ако пише садржавао је. Ја се заиста пре четрнаест година, то је као када бих ја Вас питао за неке предмет где сте наступали. Сада узимамо неке детаље након написаних можда још триста случајева.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Карактеристично је да све знате о чему се ту ради, само не знате шта сте поднели тужиоцу. Добро, немам више питања.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја не знам уопште на шта мислите, када кажете – све знате.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам кажете, како сте Ви дошли до Лопова и Босанца? Ко Вас је упутио на њих?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Претпостављам да је то било у разговору са Вучковићем.

НАТАША КАНДИЋ: А, где су се они налазили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: На питање где, на питање вероватно, ко је био са њим тада.

НАТАША КАНДИЋ: А, где сте их саслушавали?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Верујте просторије, простора, не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су они били у неком притвору или слободији?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја не знам да ли су они били ухапшени са овом групом или нису, сада не могу да се сетим тих детаља, заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Репић и Војин, да ли су и они били у притвору?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Репић да ли је био у притвору?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, па рекао сам, Репић је био у притвору.

НАТАША КАНДИЋ: А његов брат?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Полиције и Војин је био у притвору полиције, и било је још неколико лица која не знам која су. Ми смо само први пут када смо дошли, преузели Војина, не, Репића, пардон.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте Ви приликом саслушавања Лопова и Босанца, шта сте утврдили Ви? Пошто данас сте се сетили и имена Лопова и?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо испитивати, ја сам то већ рекла, о садржини разговора. То не можемо по закону.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се нисам сетио, све док није речено име и презиме. Само сам, асоцирало ме име и презиме са надимком и нисам опет, кажем, у потпуности био сигуран. Нисам се ни изјаснио да је то тај човек, нисам рекао то је Лопов. Нисам се могао заиста изјаснити. Мислим, па, ставите се у позицију да Вас неко пита, шта је било 1992. године у том и том моменту?

НАТАША КАНДИЋ: Па, ево ја знам шта је било.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: А поготово што радим неке предмете после тога и слична и тако даље и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: А, кажите нам, Ви сте ишли значи у Зворник да бисте управо на терену где се догодило нешто, да бисте прикупили податке. И где сте све ишли,

где је то било Ваше поље истраживања? Рекли сте нам Челопек. Да ли је било још нешто, нека локација?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ишао сам, рекао сам, шљункара, био сам у станици Јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не још неки објекти?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мимо ових наведених?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули тада били за Економију, Циглану?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Могуће да смо тражили и то, пазите, то су поговори ратни.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули за Средњошколски технички центар, да ли сте ишли тамо, у Каракај?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У Средњошколски центар?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да нисам, не могу се сетити.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете да је у то време, 1992. године, да није било ни криминалистичке службе у Бијељини, да није било ни увиђаја, ни услова?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, нисам тако рекао. Ја говорим.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте да није било криминалистичке службе.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Морате раздвојити. Ја говорим за војну криминалистичку службу, при војсци, а не говорим за криминалистичку службу полицијску, милицијску, знате.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Они су имали криминалистичку службу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте се некада Националној безбедности, да ли сте имали Ви везе са Националном безбедношћу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Хоћете поновити питање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали везе са Националном безбедношћу, на чијем челу је био Драго Вуковић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Са Државном?

НАТАША КАНДИЋ: Национална се звала, није Државна.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Добро, са Драгом Вуковићем сам тада се упознао, на том састанку. Са Драгом Вуковићем касније сам се ретко виђао заиста. Нисмо имали никакав директних неких контаката, везано за.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога сте Ви добили налог да идете у Зворник и да значи, спроведете Вашу истрагу у вези са?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Од свог претпостављенога.

НАТАША КАНДИЋ: И да ли сте у том налогу добили само да идете на шљункару и у Челопек?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нема ту оног класичнога налога. То се усмено каже, иди ради по том предмету, види шта се може урадити.

НАТАША КАНДИЋ: И тада, кажете, то је био вероватно август 1992. године?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И Ви нисте чули за Каракај и за Школски технички центар у то време?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја да сам, ако сам нешто написао, онда сам написао и чуо сам, а не могу сада ја, зашто.

НАТАША КАНДИЋ: Није то нешто што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо сада, немамо то чак.

НАТАША КАНДИЋ: То није нешто што се не памти, то је нешто што се памти за цео живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али немамо то овде у овим материјалама, о којима испитујемо сведока, а немамо ни у оптужници.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто не знате коме сте предали, да ли је то извештај, да ли је то кривична пријава, када је остао, када је формирана та криминалистичка служба у војсци, када је то било, када је формирана, када сте се мало организовали на неком професионалнијем нивоу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Када је заиста формирана да функционише?

НАТАША КАНДИЋ: Да'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У потпуности да функционише?

НАТАША КАНДИЋ: Па, ја сада не знам шта значи у потпуности.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знате, ако имате своје могућности да Ви вршите и вештачење, значи, никада. Значи, док је полиција имала далеко веће могућности, сви су трчали у полицију, да се склоне од војне обавезе и било је лакше за неке друге ствари обезбеђивање породице и егзистенције, нормално да су и ови са стране који смо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али када се успоставила, пошто кажете, и то сте рекли 1992. године, да то није било јасне команде. Када се успоставља та команда'

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислите команда корпуса, или која команда?

НАТАША КАНДИЋ: Војске, бригаде, шта год хоћете, пошто сте рекли да нема и да ови добровољци не знате ко је уствари, ко руководи, они сами руководе својим четама, јединицама?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислите, до када се све то дешава?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, верујте да се дешава током целе 1992. године. Последњу групу у једанаестом месецу, последњу групу, говорим за зону одговорности, у једанаестом месецу смо ми процесуирали.

НАТАША КАНДИЋ: Коју групу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: И то крајем једанаестог месеца, дванаестог.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, 1993. године је?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: 1992. године.

НАТАША КАНДИЋ: Све је другачије, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Па, није све другачије, али се стање поправља у односу на те добровољачке.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте Ви онда ишли код некога, код свог надређеног команданта да питате, шта је са оним извештајем или са оном кривичном пријавом? Да ли је постављено то питање?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Када, како мислите код свог команданта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пратили судбину тог Вашег рада, извештаја, везано за Дом културе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита пуномоћник.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Када је остављено у тужилаштву, тада смо се још једном сусрели са том, знам да је била женска, да. Она је рекла тако, значи, било је код, значи, предмет је још увек тада био код ње. Тек, кажем Вам, 1993., али ја сам већ у фебруару отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишли сте из војске?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да, значи, то је трајало још три месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: То су ипак страшне ствари.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ви постављате стално ситуацију као да су нормална времена. Зашто Ви ништа нисте предузимали у току 1995., 1994., 1993. на подручју Србије? Нисам се требао ни одазвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што немамо Ваш извештај, зато Вас питамо, немамо Ваш извештај.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете, а шта сте после тога радили, када кажете, у фебруару 1993. године, шта радите после тога, када кажете, напуштате у фебруару, где сте?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Прелазим у МУП.

НАТАША КАНДИЋ: У МУП Бијељина, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не Бијељине, МУП Републике Српске, који је делом био смештен у Бијељини, покрива целу територију Републике Српске.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кажите ми, да ли можете нешто да нам кажете, пошто сте били, значи, у МУП-у, у СУП-у, како, ко протера оне све Муслимане из Бијељине и Јање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, сада заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Нема појма ни о чему, хајде да видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не можемо таква питања, заиста, мислим.

НАТАША КАНДИЋ: Па, то су општепознате чињенице, да је Бијељина испражњена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нема везе са нашом оптужницом.

НАТАША КАНДИЋ: Поменуо је Војкана Ђурковића, Војкан Ђурковић је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам Војкана Ђурковића.

НАТАША КАНДИЋ: Ја знам.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Госпођо Кандић, да ли Ви знате ко је мене прогнао из Хрватске 1991. у седмом месецу?

НАТАША КАНДИЋ: Није ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па немојмо сада ово јесте, ово није, ако ћемо тако, онда нећемо нигде стићи.

НАТАША КАНДИЋ: Јасно је мени да није предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање може само да проузрокује овакво питање, немојте молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Колико се не сећа, да сам се уплашила да човек не пати од амнезије.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Не сећа се ничега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте молим Вас питања, да би могли да имају прилику, ево и браниоци и оптужени ако имају питања. Ако имамо још питања везано?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Госпођо Кандић, ја сам овде првенствено дошао ради жртава, свакој жртви одајем почаст и дужни смо сви да им одамо пошту, без обзира ко су и шта су. Трудио сам се да урадим колико могу, сматрао сам да треба заштитити и кодекс појединих, поштених официра, војника и људи, али исто тако да кривци буду осуђени, госпођо и то је оно због чега сам ја овде дошао.

НАТАША КАНДИЋ: Па, нисмо баш видели да сте нешто учинили.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим, ако хоћете мој случај, ја ћу Вам радо дати акт где сам писмено прогнан из стана, да ослободим стан од особних ствари, за десет дана.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви позивани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, може и то Фонд да процесуира.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте 1994. године позивани у вези са предметом пред Окружним судом у Шапцу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте у вези са Репићем?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, рекао сам, да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја, за Шабац. Нисте тамо ни позивани?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли уопште знате, да ли је нешто у Бијељини у Тужилаштву или било где учињено у вези са тим подацима које сте Ви доставили, било да је извештај?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Рекао сам да сам сазнао од колеге Куртума Цвијана да је предмет прослеђен у Зворник. Зворник је 60 и нешто километара од Бијељине, у то време више не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате судбину Вашег извештаја?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам и речено ми је да није на цивилном, него на војном тужилаштву. То је све што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу, господине Станковићу, пар кратких питања. Ваше сазнање о овом догађају је почело од привођења и хапшења тих неких лица тамо у Бијељини. Мене интересује, ко је тај Ковач, кога сте поменули? Шта је он тамо, да ли је неки врховни полицајац, ко је он? Мало нам објасните.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, тада нисам знао ко је Томо Ковач. Касније, нормално, пошто сам радио у МУП-у, нормално да знам о коме се ради. Томо Ковач мислим да је тада био начелник Управе полиције, Драго Вуковић мислим, кажем да је био, ево, начелник, али не знам, Националне безбедности, али не знам кога нивоа, да сада не би било забуне. Сигурно није на нивоу МУП-а Републике Српске, значи, неки нижи ниво је у питању. А после тога је Томислав Ковач био, Томо Ковач био начелник Управе крим. полиције, мислим, па је био заменик министра, да ли је био министар, не сећам се, то су они ратни сукоби када су били између.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Довољно. Реците ми, да ли тада на том кратком неком састанку када сте Ви видели та лица и када је почела цела ова прича, да ли је МУП водио разговор са тим неким лицима која су била конкретне прилике притворена у Бијељини, пре него што су дошли до Вас?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја мислим да јесу. Они су већ, рекао сам, три дана били.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су та лица била пребијена тамо, физички злостављена, да ли имате каква сазнања?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не могу, сада се нешто не могу сетити да ли је то Вучковић причао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су друга нека лица причала о томе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нисам сигуран, али постоји могућност, нисам сигуран, али постоји могућност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите друга лица?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам, заиста.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Та лица у Бијељини што су притворена из Зворника, конкретне прилике, која су била притворена у Бијељини, као наводно јединица «Жуте осе»?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Видите, када су та лица доведена и притворена, ја знам да је наводно тада учествовао у привођењу опет кажем по причи, не да знам, уствари, између колега и то колико се могло сазнати, јер, кажем, били смо дислоцирани. Понављам, у то време, нисмо били, орган безбедности, значи, није био у Бијељини. Ми смо касније дошли, преселили у Бијељину. Мислим да су руководили Андан Драган, значи, доскорашњи директор полиције МУП-а Републике Српске и Мићо Давидовић, а имао је неку улогу и Каришик Миленко. Знам да је после тога дошло до раскола, управо, Андан Драган је отишао из полиције и Мићо Давидовић, више то није био. Шта се ту дешавало, значи, то је некакав, да кажемо, врх полиције, полицијски руководилац, ја заиста не знам шта се дешавало, нити сам био укључен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате још питања?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро. Дакле, да ли можемо закључити, господине Станковићу, ово што рекосте да Вам се овај Вучковић жалио, да је ипак било таквог малтретирања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо да закључујемо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, не, он је то рекао човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је рекао, мислим, можда је Вучковић, а Ви сада закључујете да му је он рекао да је било.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто је то битно, па не користимо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Битно је, видећете зашто је битно, зато што су неки признавали да су убили комшију који су живи људи. После су их нашли живе, знате, под том тортуром, о томе причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, ми то не користимо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, користимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не користимо службене белешке о обављеном разговору са сада оптуженима.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, ја питам, да ли су малтретирани, злостављани ти људи, да ли има сазнања, колегинице, не питам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, због чега?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Зато што Ви потезете питања и надимке питате, човеку сугеришете надимке, константно отпочетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сугеришемо ми?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Сугеришете из списка предмета, зато питам човека, а сам је рекао да зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само из онога што можемо да користимо, а то је изјава Вучковића. Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, можемо да користимо, питање да ли су тучени тамо људи или нису?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам га ништа питала шта је говорио са Лоповом и Босанцем.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја могу само да кажем. Што се тиче, значи, обраде коју сам ја водио, ја нисам никога ни запретио, а камоли ударио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За друго, да ли знате, те претходнике?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, већина људи када дође, и ако буде за нешто окривљен, он каже да је тучен. Заиста, не могу се сетити. Постоји могућност да ми је Вучковић нешто рекао, али заиста не знам. Немам нигде, не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте чули за надимке Пуфта, Војвода, Црногорац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Хоћете поновити, извините!

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пуфта?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пуфта!

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пуфта?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Саша, Војвода, Црногорац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Војвода је било пуно надимака, Црногорац, такође. У тој зони одговорности познати Црногорац је био на подручју Добоја и мене одмах асоцира, да ме питате његово презиме, ја не знам. Пример, то што сте рекли?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пуфта!

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пуфта, асоцира ме на Пуфтија који је био са Драганом Ђорђевићем, звани Црни, исто на подручју Шамца кога смо процесуирали. Не могу, за овај догађај не могу да заиста сада, да ме на нешто асоцира, зато што сам тамо више радио.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Тамо у овим изјавама, судија Вам је предочила, резервни полицајац, да ли сте узимали изјаву од неких резервних полицајаца?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Под чијом су они командом били?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Резервна полиција под командом надлежне станице, тадашње станице милиције.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Покушавали смо да разјаснимо тај однос полиције и војске, судија Вас је питао, члан већа, нисмо некако успели да сазнамо. Знате ли Ви, када је формирана Зворничка бригада?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Бригада, говорите?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Месец, можда?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не, не знам, заиста не знам. Ја сам рекао да то не знам. Не знам чак ни када је Дрински корпус, само знам у овом периоду када сам ово радио, није био Дрински, него наша надлежност је била Источно-босанског корпуса.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја бих прво молио да ставим једну примедбу на питање члана већа, које је било врло сугестивно. Та је примедба за сада начелне примедбе, а ја ћу молити да више таква питања доиста веће не поставља. Наиме, постављено је питање и речено је, ми смо утврдили да је ТО држао те затворе, ми смо утврдили да је ТО тамо водио, јер је писало тамо, тако и тако. То ћете видети у транскрипту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ми смо утврдили, него, ми смо чули од сведока да је ТО, предочава се исказ сведока. Па, колега, Ви ипак не слушате, па не можемо овако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Видећете у транскрипту како је гласило питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није рекао, ми смо утврдили, него чули смо од сведока да су војници имали ознаке ТО.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада, ако буде – ми смо утврдили, ја ћу реаговати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од којих смо то сведока чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче колега од оног сведока.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Један је његов друг са фудбала Пуба је имао извезено, један човек ТО који је био негде у пратњи, а не да се извлачи закључак да је било тако и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, идемо даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није ово даље, то Вам стављам сада примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, неоснована је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, да расчистимо сада неке ствари. Онда смо таква питања требали поставити. Следеће је питање, да ли је у Бијељини био командант територијалне одбране у моменту када он долази? Да ли је постојало неко лице, ко је командант ТО?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате Ви сведока? Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питам сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли је била ТО и командант њихов у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да штаб као ТО је нешто функционисало. Ко је био, верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која бригада је била?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, молим Вас, хоћете дозволити да ја постављам питања. Немојте то да радите, немојте то да радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, питање које произилази из овога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која бригада је била за Бијељину надлежна? Не питам Вас, питам сведока, молим Вас, на шта ово личи. Ја ћу да прекинем претрес. Ово стварно више ни на шта не личи.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Нема, пазите, Бијељина је била седиште корпуса, рачунала се. Што се тиче Бијељине, у Бијељину су се рачунале семберске бригаде, прва, друга и касније је формирана трећа. Мајевачке бригаде су биле Угљевик, Лопаре, на потезу, нису биле овде. Овде је било седиште прве и друге, што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на питање. Да ли је била ТО у Бијељини?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Штаб ТО, значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, је ли било?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, био је штаб ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант штаба, да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је командант корпуса био надређен команданту ТО или је командант ТО слушао или је командант корпуса слушао наредбе, Ваш командант корпуса, да ли је слушао наредбе команданта ТО Бијељина?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Откуд ја сада то да знам, заиста не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је познато да сте чули негде, да ли сте видели било какву наредбу команданта ТО да он наређује команданту корпуса или Вама, да ли сте Ви примили било када какву наредбу команданта ТО Бијељина?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте примили било када наредбу команданта ТО Зворника у животу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у вези чега наредбу?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, било какву, да поступи, да ухапси, да истражује шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то сам га ја питала, рекао је да није.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, то питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, питала сам ја за ТО.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам Вама рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала за ТО.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: У моменту када је касарна нападнута од стране једне странке, њених припадника.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћу то да Вас питам.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Тада је мени, на пример, наређено да морам окончати информативни разговор и пустити их вани. Мислим да је било петорица, али то нема везе са овим. Значи, ради се о другим лицима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада ћу да питам следеће. Ви сте током Вашег исказа данас рекли, било је тотално време безакоња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Безакоња, ја ту реч нисам чула.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тако је рекао, ево, ја сам уписао.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Било је безакоња, ако сам рекао тотално.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нападали су касарну, тако је рекао, ево ја упишем.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада бих ја молио, пошто видим да очигледно немамо, имају неке општепознате чињенице, али ми, очигледно, те општепознате чињенице морамо овде пред већем, пред свима, да сви схватимо шта се доиста дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да би питања била конструктивна. Не, и у Бијељини.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није Бијељина предмет оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворник нам је предмет. Он је рекао да не зна ситуацију.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није ни Батковић предмет оптужнице, па сте Ви питали за Батковиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, Батковић јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па сте питали за Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Козлук, колега, Козлук није предмет оптужнице?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Козлук није предмет оптужнице?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, Каракај. Па, Батковић нема везе. Ви сте пола сата питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Батковић нема везе, где су људи из Челопека одвођени?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, ја хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, молим Вас, и размене немају везе. Хајте питање, молим Вас, питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Исто Вам је питање, где је тај Батковић, у Бијељини, је ли тако? Па, ово је у вези Бијељине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, нас интересује ситуација.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел команда корпуса, јел полиција у Бијељини – јесте. Јесу Вам сведоци говорили и оптужени да су ишли у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците питање, да видимо да ли ћемо поставити. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање. Да ли су они, шта је уствари мислио да је вредело, односно тада било тотално време безакоња, како је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта сте мислили када сте то рекли?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Због тога што се није радило по свим пријавама, због тога што се наређивало, ја сам Вам испричао случај да се не настави рад, на пример, овај упад у касарну и успела их је војна полиција заробити, разоружати, овај, уопште није дозвољено да се процесуира, значи, ја сам добио наређење, због те изјаве из пуштамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте рекли, политика, да ли је то?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Управо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било потезања?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја се извињавам, ако неко напада МУП, без обзира која је то формација, односно станицу милиције или како хоћете назвати, пошто је у истој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Бијељини причате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: О Бијељини, онда шта да се каже, оружано опколи, пушкара се и тако даље, два напада, ако неко наиђе са камионима, нека војна формација добровољачка, наврати тамо, тражи гориво и шамара официра и ником ништа, господо, на шта вама то личи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је то било у Бијељини, то када су напали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се сећате, који период?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Хоћете рећи само конкретно на који догађај?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ови кажете да су опколили полицију, ето да створимо.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је управо био тај летњи период, осми месец, сигурно, то се може проверити. Исто тако, и ова два напада која су била на гарнизон, значи, у самој Бијељини, јер ја сам у једном случају био дежурни, дежурни у органу безбедности, да се разумемо, значи, не у гарнизону. Па сам морао да идему гарнизон и чак сам саслушавао тих пет уз помоћ, тражио сам још да ми помогну.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте у истрази овде говорили, ја нећу да сугеришем, али мислим да ће председник већа дозволити ово питање. Не зна човек, како, а да не би цитирао. Да ли се он лично излагао некаквим неугодностима или је могао да доживи неугодности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам и рекао је да не би желео да о томе, Ви да ли сте били овде, колега. То је рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, да ли је он у свом животу, пре рата, био одликован, награђиван као полицајац?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам због чега је ово питање, али с обзиром да сам започео као млађи инспектор, пре рата сам завршио као самостални на челу станице милиције у Славонском Броду и био сам од 1988. до 1991. године, мислим да је довољно, да не набрајам сада неке ситне награде. Не знам чему то сада, мислим, није ми јасно због чега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Због Вашег кредибилитета. Овде Вас неко пита и сугерише да Ви можда се не сећате, да лажете, да овако или онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није рекао да лаже.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао да лаже?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је искључиво био надлежан за војну полицију?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Командант, мислите војну полицију у корпусу, има хијерархије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При бригади или при корпусу?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Да, при бригади или при корпусу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо да има два паралелна.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Овако. Командант, постоји командант батаљона војне полиције, јер је батаљон војне полиције у корпусу и први непосредни руководиоцац је командант батаљона, с тим што имају, значи чете, то су командири чета, вода, с тим што су, ја кажем, специјализоване јединице, значи нису формацијски исте као пешадијске, значи, имате чету од два вода и батаљон је од четири вода.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада конкретна питања, ово се не односи на оне белешке где су окривљени, мислим, када говоримо о Војину Вучковићу, да ли је он стекао утисак, господин Станковић, да је Војин Вучковић био у некој хијерархији, имао неког свог непосредног старешину кога је слушао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, члан већа је питала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, колега? Има ли неко од оптужених неко питање? Нема нико. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте да су Каришик и Мића Давидовић били та јединица која је вршила хапшења. Одакле они долазе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам то рекао по причи, значи.

НАТАША КАНДИЋ: По причи, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала одакле су те јединице, специјалне, јер смо чули да су са Пала, а Ви сте рекли да не знате?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Пазите, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, физички, из ког места стижу да хапсе?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Само да Вам појасним мало, ако Вам треба око специјалних јединица полиције. Прва јединица која је формирана специјалне полиције на кратко, не знам до када, водио је Каришик Миленко. Касније, по доласку и Миленко долази и Томо и њих доста долази из Сарајева у Бијељину и то су та два кабинета паралелна, значи, кабинет Министарства унутрашњих послова који се води под Сарајево, Српско Сарајево је једно на Палама, а друго је на Бијељини. Некада је неко негде био, знате, како из Јавне, тако и из Државне безбедности. Јединица је практично делом била и тамо и овамо. Ако је потребно било неку већу акцију водити, вероватно су се спајали.

НАТАША КАНДИЋ: Где је лоциран Каришик?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Како мислите, у том периоду?

НАТАША КАНДИЋ: Да, на Палама или у Бијељини!

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ја сам Каришика касније упознао и заиста у том моменту не знам где је био.

НАТАША КАНДИЋ: А где је у то време радио Мића Давидовић?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Знам после тога по причи, рекао сам Вам и Андан Драган.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, за Мићу Давидовића?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам, не знам, не знам заиста, ја Мићу лично не познам, човека не знам, Нисам имао са њим сусрета никаквог. Са Андан Драганом јесам у каснијем периоду због рада у МУП-у и исто тако са Томом Ковачем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Имате ли још нешто да кажете, евентуално, што сте хтели, везано за ове догађаје за које смо Вас питали, да сте се сетили?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Мало ме је, кажем, повредило ово директно о амнезији и тако даље и тако даље. Сви који смо ми били у Босни, па делом и на подручју Хрватске смо претрпели свега и свачега. То су трауме са последицама које човек жели што пре да се отараси. И понеки догађаји који су остали упечатљиви, заиста, трају и они временом избледе и може се десити да дође до неких, кажем, померања у памћењу или шта ја знам. Јако је тешко, ја сам зато и рекао, покушајте да се вратите у неку годину, на одређен предмет, па да видите, а да га немате пред собом, чега се можете сетити. То је једно, али господо, то је време рата, рекао сам, безвлашћа, ја стојим иза тога. Значи, то је моја лична, субјективна оцена. То је јако тешко. Мислим, зашто, шта није предузето, колико се могло предузети тада. То је као када бих ја госпођу Кандић питао, а шта сте Ви до сада чекали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су Ваши трошкови доласка данас у суд? Да ли тражите трошкове?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Ево, морам прерачунати се сада са марке на ЕУРЕ и динаре, у динарима да се изјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро у ЕУР-има, па ћемо ми да то пребацимо. Како сте Ви плаћали, у КМ, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Није спорно, што се мене тиче. Значи, само путни трошкови су 40 марака, што се тиче превоза, практично, Тузла па доведе и назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 20 ЕУРА, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Говорим само за трошкове превоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и храна.

СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Не знам како Ви то регулишете, не улазим у то.

Констатује се да сведок тражи трошкове за долазак у суд и повратак и трошкове исхране.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређују се сведоку трошкови у износу од 4.000,00 динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида, а наставиће се 10. јула 2006. године, са почетком у 9,30 часова саслушањем сведока под псеудонимом «А».

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли, довиђења.
СВЕДОК МИЛАН СТАНКОВИЋ: Довиђења.**

Довршено у 14,50 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА